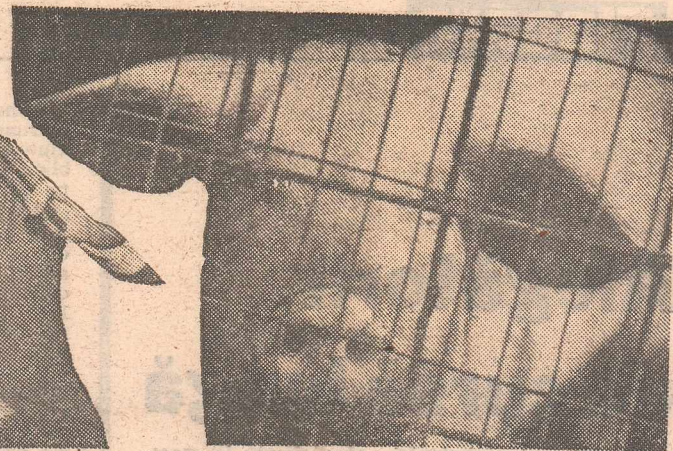

Există O MAFIE A CĂRNII?

SALA
DE
LECTURĂ

ANUL LXXXI

Nr. 6

12-18 februarie

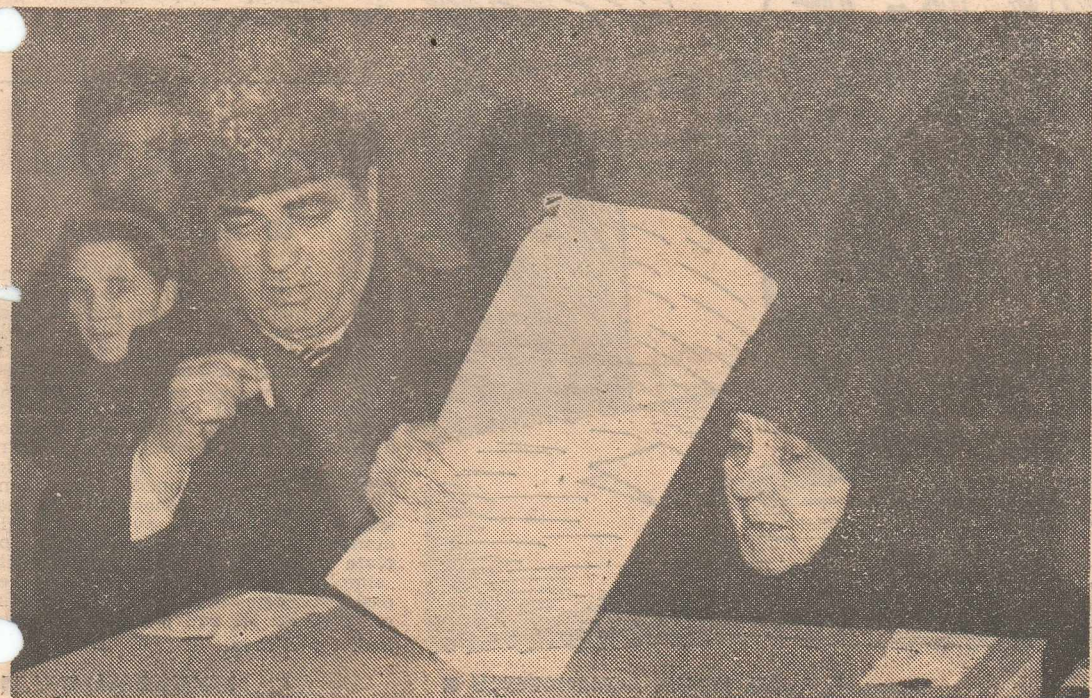
1992

BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

ALEGĂTORII DE CURSĂ LUNGĂ

CLAUDIU IORDACHE:

În FSN, inocenții sînt sacrificați
o dată în plus

pag. 4

500 000 de dolari „răscumpărare” de la Securitate

pag. 5

Diversiunea ucraineană

În parlament, deputatul Stepan Tcaciuc a negat că ar fi făcut, la un post de radio străin, declarații defăimătoare, aberante la adresa României și a românilor. Însă declarațiile respective au fost înregistrate pe casetă. „Flacăra” le reproduce în numărul de față, împreună cu comentariul scriitorului George Muntean.

pag. 9

VREȚI SĂ AFLAȚI DESPRE:

BURSA DE ACȚIUNI ÎN ROMÂNIA

pag. 4

UN CANDIDAT
LA POSTUL DE PRIMAR
ȘANTAȚAT PENTRU „CAZIER”

pag. 6 - 7

• CRIMINALA ȘI-A ARS
VICTIMA DE VIE

pag. 10

• MIREASĂ LA 81 DE ANI

pag. 10

• UNDE „SE-MBRACĂ”
GARDA PREZIDENȚIALĂ?

pag. 3

SENZAȚIONAL !

Un dușman invizibil ne amenință Sănătatea ! Profesorul dr. ing. Alexandru Marian ne ajută să-l descoperim și să-l neutralizăm. Începînd cu numărul viitor, cititorii vor avea la dispoziție o tehnică specială, capabilă de a preciza gradul de sănătate individuală și posibilitățile concrete pentru combaterea factorilor de agresiune din locuința și locul de muncă al fiecăruia.

Metoda este prezentată pentru întâia oară publicului larg din România.

Alegătorii de cursă lungă

Contrar unei prejudecăți care circulă în mass-media din străinătate, românul nu este alegător de ieri, de-afaltieri, ci de vreme destul de lungă. E adevărat, prima noastră intrare în Europa s-a făcut relativ tirziu, în secolul al XIX-lea, însă exercițiul urnelor ca atare, adică de cind există partide politice în sensul modern al cuvintului, îl avem cam deodată cu ceilalți. Avind în vedere acest lucru — faptul că românul are vechi state de serviciu în ipostaza de votant — mi-ar fi plăcut să pot afirma că românul este născut nu numai poet, ci și alegător. Din păcate, istoria perindării românilor pe la urne nu-mi oferă suficiente puncte de sprijin. Nu mă refer la fraude, nereguli și alte balcanisme (au fost și din acestea, de la Vagoride încoace, destule), ci mai ales la vitregia vremurilor, care a făcut, printre altele, ca timp de o jumătate de secol la noi în țară să nu avem parte de confruntări electorale (sinistra mascaradă comunistă cu 99,99 la sută pentru activiștii regimului, o adevărată batjocorire a ideii de alegeri, nu poate fi, evident, luată în considerație). Oamenii au uitat, iar alții n-au știut niciodată ce înseamnă să fii cu adevărat alegător.

I-a fost deci ușor vechii nomenclaturi, regrupată în F.S.N., să tragă pe sfârșit norodul la 20 mai 1990 și să reinstaureze domnia partidului unic. Am scris despre asta în mai multe rânduri, nu mai reiau întreaga problemă. În imensa majoritate a localităților n-au funcționat decit birouri ale F.S.N., numai pe acesta l-au știut oamenii că există, alegătorii au fost luați în primire de la ușă, duși în cabine și acolo li s-a arătat cum să pună ștampila pe trandafir. Dar nu doar această organizare gospodărească și haiducească a desfășurării scrutinului a dus la 66 la sută pentru F.S.N. (ca să nu mai vorbim de la 66 la sută pentru noul „cel mai iubit fiu”), ci și, mai ales, pregătirea de artilerie anterioară, vrăjeala că F.S.N.-ul va face să curgă în România riuri de lapte și miere în timp ce partidele adverse sunt luate din trădători care se pregătesc să vîndă țara. Foarte mulți dintre alegători chiar au luat de bune aceste minciuni sfruntate.

Trezirea la realitate, care a echivalat cu o uriașă decepție, s-a produs treptat. În circa doi ani oamenii au învățat multe. Între altele, și cite ceva din tainele luptei electorale, ce este demagogia și care este la politicienii venali distanța dintre vorbă și faptă (mare ca de la cer la pămînt). Astăzi, F.S.N.-ul se justifică arătînd că greutățile perioadei de trecere ar fi venit oricum, indiferent de cine ar fi cîștigat alegerile, uitînd că în timpul campaniei electorale n-a suflat nici un cuvînt în această privință. Însă alegătorii compară dificultățile noastre cu cele ale celorlalți frați din fostul lagăr și în felul acesta își dau seama de contribuția exactă a fesenismului la rămînerea noastră în urmă. Lucru esențial pentru maratonul electoral din 1992.

Cînd aceste rînduri vor ajunge la cititori, rezultatele „localelor” vor fi, în linii mari, cunoscute. După cum am mai arătat, aceste alegeri nu au doar importanță administrativă, doar rolul de a propulsa la conducerea localităților buni gospodari (deși acest aspect este, firește, de mare însemnătate), ci și un rol politic major, ele făcînd posibilă destrămarea cu adevărat, la nivel local, a vechilor structuri, instituite de decenii.

Se înțelege de la sine că rezultatele alegerilor locale sunt foarte importante și pentru celelalte confruntări electorale care vor urma, fără ca asta să însemne că vor decurge unele din altele. Pentru fiecare, jocurile se vor face separat. Dar nu încapă îndoială că maturizarea politică a electoratului va crește progresiv. Deja, alegătorul român a crescut în doi ani cît alții în multe decenii. Se va întîmpla la fel și în perioada ce vine. De pe acum, politologii exclud posibilitatea unui nou parlament fesenist. Dar pentru a se evita, în noua alcătuire a Camerei Deputaților, o fărîmîțare de tip polonez, care să ducă la imobilism, opoziția trebuie să găsească drumul spre unire. O soluție mai bună nu există. La fel și pentru prezidențiale. Exemplul bulgar este plin de tîlc.

Așadar, românii sunt de două ori alegători de cursă lungă: și prin vechime, fiindcă avem viață parlamentară încă din a doua jumătate a secolului trecut, și prin maratonul, început cu stîngul la 20 mai 1990, dar cu mari șanse de a fi terminat în triumf în 1992. Pentru că ei, românii, în domeniul electoral se pare că și-au dobîndit (e drept, cu prețul unor experiențe amare) al doilea suflu.

ION D. GOIA

„Tineretul Liber”, în ediția din 1/2 februarie a.c., ne informează despre ajutorarea Băncii Naționale a Republicii Moldova în vederea introducerii pe piață a monedei naționale, leul moldovenesc, de către Banca Națională a României. Să nu cumva ca d-nul Snegur să o prefere (moneda adică) pe una din fete cu stema socialistă! • Tot de acolo, aflăm că Papa Ioan Paul al doilea s-a dezlănțuit împotriva pornografiei, adresîndu-se comitetului american pe nume „Alianța religioasă împotriva pornografiei”, format din catolici, ortodocși, evrei, protestanți mormoni. Astăzi, pe adresa revistei noastre, solidarizarea grabnică și necondiționată a senatorului Gelu Voican-Voiculescu! • Din ce în ce în mai vădită creștere de „formă” cotidianul sus menționat, mai ales în ultima perioadă, după schimbările petrecute „în familie”. Mai mult curaj, parcă, și mai multă consistență. • Am reușit o performanță de invidiat: să cumpărăm din pasajul de metrou „Piața Unirii” numărul dublu (10—11) al revistei studențești „Echinor”. Deși nu mai are „eclat”-ul de altădată, revista se evidențiază prin aceeași tinută sobră, prin aceeași intenție de cultură solidă — și prin aceeași penetrantă orientare anti-comunistă. Aici se pot înscrie cele două pagini dedicate rezistenței în vremurile „obsedantelor decenii”, poemele din închisoare ale lui Radu Gyr. Plin de finețe, eseu Cristina Muller

despre „ipostaze ale exilului” • F foarte interesant — și inspirat plasat pe ultima pagină (ca spațiu de mare interes publicistic) — interviul luat de Viorel Nistor profesorului I. Mănzatu. Deși, după cum îi este obiceiul, d-nul Mănzatu joacă „sîrba-n două părți”:

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

„dezvăluie” niște „mistere” revoluționare și post-revoluționare, neamînd să lovească în plin, de ori de cite ori i se ivese ocazia (cînd i se ridică mînea la fileu, cum se spune la vellei), în ex-premierul Petre Roman și în alții (de pildă, în N.S. Dumitru și G. Voican-Voiculescu). • Cum mai arată cotidianul „Dimineața”? La fel ca înainte! Ediția de joi, 30 ianuarie 1992, are, pe prima pagină, o fotografie lugubră, titrată cam așa: „Flori de mină pentru cei ce învață”. Păi bine,

tovarăși, vă referiți la florile dăruite de mineri; studenților Institutului de Arhitectură în zilele de 13—15 iunie 1990? • Tot același număr 19 (531) de anul acesta al sus-numitului cotidian „de informație și opinie democratică”, sub titlul „Am ajuns să ne mîncăm zîmbrii!” (la rubrica „Barometrul zilei”), înserază o știre destul de „subțire” pe care o citisem deunăzi în „Românul”. Numai că gazetarul Grigore Traian Pop o barbotează intens, pe un spațiu nepermis de întins, în speranță că va „ieși untul” din ea. Nu iese. • În același sinistru (sinistru?) ziar, un anume E. Preda (ce coincidență cu numele unui rîndas din grajdurile apusei dictaturi!) încearcă să-i explice lui Gabriel Liiceanu ce și cum se întîmplă în „Hamlet” a lui Shakespeare. Îi recomandăm să-și publice „studiul” în „Adevărul literar-artistic”! • Săptămînalul de atitudine „Cuvîntul” publică un extrem de interesant dialog al lui Radu G. Teșosu cu ex-premierul Petre Roman. De citit articolele lui Marius Oprea și Filip Florian. De văzut (și de ris!) caricaturile lui Adrian Socaciu. • În „Expres magazin” nr. 5/1992, Cornelia Dimofte se dovedește a avea o idee remarcabilă: să pună o întrebare „incomodă” și fundamentală viitorilor primari: „Dacă bucureștenii v-ar cere demisia, cum ați reacționa?” • Răspund, într-un spațiu delicios de scurt, d-nii Cazimir Ionescu, Călin Popescu Tăriceanu, Crin Halaicu • Ion Cristoiu a găsit o soluție (ingenioasă de altfel) pentru pozele nu tocmai adecvate articolelor: cu o explicație plină de umor și miză, pot fi reevaluate și recondiționate pentru utilizare. • Din „Expres magazin” mai aflăm cîte în lună și-n stele: ce se mai întîmplă cu vestii cavaleri de Malta — sau că „în Rusia, monarhia nu mai este o himeră”. Ceea ce conținea mereu (principiu respectat cu consecvență) — este ca textele să fie de interes, cu grad de citibilitate ridicat. Remarcabilă disciplina rubricării paginii, compartimentată „la sînge”.

Capul regelui Mihai la licitație

Iată că, pînă la urmă, după cum ne așteptam, republicanii — și nu numai ei — au pus preț (nu știm dacă la mîre preț!) pe capul Majestății Sale, Regele Mihai I. Dacă monarhul nu poate fi în țară, măcar capul lui să fie! Desorece este vorba: monede de argint cu sus-pomenitul cap încoronat, urcă vertiginos în topul achizițiilor de monede. Cota actuală (înregistrată la sfîrșitul anului 1991) este de 25.000 de lei pentru o singură monedă. Sau, eventual, 20 de dolari americani. Să mai spună cineva că nu avem o tradiție monarhică destul de convertibilă pe piața mondială. E drept că monedele „simple”, fără a fi de argint, cu aceeași inscripție, sînt echivalente doar cu 2.000 de lei sau 5 dolari bucureșteni, însă tot e ceva.

MIHAIL GALĂȚANU

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU

Un sejur plăcut a petrecut președintele Ion Iliescu în frumoasa și cocheta stațiune elvețiană Davos. Aici s-a întîlnit cu președintele Ucrainei, dl. Kravciuk, pe care l-a asigurat că România poate intra în Europa și fără Bucovina, Basarabia de sud și zona Hertel. Apoi s-a urcat în avion și a ținut o conferință de presă la Cotroceni. Doamna Rodica Beceanu n-a cerut azil politic în Elveția. Păcat! • Conferința de presă de la Palatul Cotroceni a intrat și ea în arhiva anostă și anonimă a președintelui. Nimic nou în cuvîntările fostului secretar de partid. Ne pierdem timpul tot comentîndu-l stupidul bagaj de idei post-revoluționare. • Dl. Alexandru Mironov și-a descoperit o nouă vocație, cea de pamfletar S.F. Dacă textul publicat în „Totuși iubirea” va ajunge să fie descifrat de marșieni, sîntem convinși că se va porni în scurt timp primul război intergalactic marșiano-american. Se pare că proștia și gafele sînt molipsitoare la Cotroceni; iar propagarea lor se face de jos în sus. • Nu lăsăm în pace reședința emanatului! A fost retrasă acreditarea agenției A.M. Press la Palatul Cotroceni. Este o agenție mincinoasă și obraznică — au motivat sursele Palatului. Cine zice, ăla e! • Au avut loc alegerile locale. Avem primari aleși de poporul care a votat la 20 mai. Dar acum poporul e deștept. • În ziua

de 9 februarie a.c., întreaga redacție „Flacăra” a ținut pumnii în alegeri fostului redactor, dl. Nicolae Grigore Mărășanu, care a candidat pentru postul de primar al sectorului patru în București. Poate ne ajută Dumnezeu să avem și noi o „pilă” primar. • Miercuri, 5 februarie, a fost difuzat primul episod

malui” n-a reușit să ajungă decit în blinda formă de masă rotundă. O anumită parte a miniștrilor au făcut grevă „neagră”, cea a absenței. Deosebită de cea pe care o făceau pînă acum, anume a lipsei de prestație. Printre cei care se află în situația „vidului de persoană” (sau de personalitate) se numără

CRONICA DE TREI MINUTE

din filmul „Exerciții de admirație”. Filmul realizat de Paul Chelba și Gabriel Liiceanu se dorește a fi un document despre Emil Cioran. • Primul episod nu ne-a dezamăgit. • La Strasbourg, vicepreședintele Senatului, dl. Vasile Moș, aflînd în fruntea unei delegații de zece parlamentari (cu dînsul zece, care-i și întrec!) n-a reușit să convingă Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei pentru a ne schimba statutul de invitați speciali în participanți cu drepturi depline. • „Procesul Comunis-

miniștrii apărării și interne-lor. Bineînțeles că nici d-nul Măgureanu nu s-a lăsat văzut. În schimb, s-ar putea să fi fost numai „ochi și urechi”. Și pereților le-a crescut, în ziua de azi, trompa lui eustachie! • S-a mai lansat de curînd, un zvon, care ar putea deveni realitate: se pare că începe campania electorală printre scriitori. Prozatorul Augustin Buzura ar putea fi un rival al lui Nicolae Manolescu în cursa pentru fotoliul prezidențial. Oare, dacă îi va fi suflat postul de președinte,

N. Manolescu îl va mai consemna pe A. Buzura în a sa Istorie a literaturii române contemporane? Să nu cumva să-l treacă la capitolul „poezie”? • La o conferință de presă, tînarul înaripat al liberalilor (aveau chiar pene la picior și chiar și pene-n frunte!) l-a acuzat pe premierul Theo Stoiloian de lipsa unui program politic coerent. Totodată l-a categorisit „mai la stînga” eșichierului politic în comparație cu Roman (cel cu aripile nemilos rețezate). • Toată săptămîna a pluit în aer o mișcare de neîncredere în guvernul Stoiloian, după cum ne-a transmis tot drăcesca agenție de presă A.M. Press. Aceasta ar fi fost susținută de infocații fesenști care simpatizează masiv cu S.R.I.-ul și, în speță, cu punctele de vedere ale domnului Măgureanu. Pe cînd o mișcare de neîncredere în FSN? • A continuat ciorovăiala pentru salariu minim între reprezentanții Confederației Naționale a Sindicatelor Libere și primul-ministru, Theodor Stoiloian. Nu s-a bătut încă aldămașul. • Inculpați: din procesul CPEx s-ar putea afla în situația de a plăti pensii și despăgubiri răniților și urmașilor celor căzuți în Revoluție. Mai bine mai tirziu decît niciodată.

Au consemnat
PETRE BARBU
MIHAIL GALĂȚANU

„Excentricități” la urne

Alegerile locale care au avut loc duminică 9 februarie au suferit de niște „excentricități” al căror sens ar trebui căutat mai adânc decât în simpla desincronizare dintre elementele sistemului electoral. Ce poate constata un reporter care a colindat, pe jos, mai multe centre de votare din Capitală? Că la secția 112 din sectorul 6, organizată la o grădiniță de periferie, nu departe de Piața Reșița (unde au votat cei domiciliați pe străzile Constantin Bricoveanu nr. 126-132, Izvorul Oltului 6, Lulică 43-45) nu erau afișate, în holul care forma un fel de „anticameră de votare”, nici un tip de modele de buletine de vot. În secția de votare se putea intra după voie, nestingerit, cel puțin în jurul orei 20.30-20.45, în ciuda celor două cadre militare postate la intrarea în circumscripție; oricine ar fi dorit se putea strecura în oricare din cele cîteva secții alăturate (nr.

113, 114) fără a face uz de legitimație sau alt act de identitate. Urna mobilă a unui alt centru de votare din sectorul 6 a plecat însoțită numai de două persoane: un ofițer și un reprezentant al partidului socialist al muncii. „Mișcări” suspecte s-au înregistrat și în perioada pre-electorală. Spre exemplu, printr-o salariație de la Biblioteca Centrală Universitară, s-au prezentat, cu liste, pentru a strînge adeziuni, niște candidați care s-au declarat a fi „independenți”, deși nu s-a dovedit a fi așa în toate din aceste cazuri. Mai sîntem informați că un înalt magistrat cu o funcție importantă în Ministerul Justiției, i-ar fi sfătuit pe unii din membrii P.S.M.-ului să candideze ca „independenți”. Deși d-nul Verdet declarase pe față că partidul său nu va participa în alegeri. Unii dintre pesemiștii așa-zisi „independenți” au apărut ca atare în listele publicate în coti-

dianul „Libertatea” în perioada preelectorală. La circumscripția electorală nr. 33 s-au întors să voteze cu sirg și mare silință un număr apreciabil de răposăți. Mai degrabă de crezut decât potlogăriile este proasta organizare care a făcut ca mulți dintre electori să plece scribiți din fața urnelor. Ceea ce apare mai limpede — și nu este o însușire — ar fi că toate acestea pot face parte dintr-o tactică bine gândită (de ultimă atitudine), după modelul că: „dacă se pare că nu putem câștiga, măcar să avem motive de contestație (sau chiar de anulare)” în scopul compromiterii rezultatelor obținute în urma scrutinurilor locale, care ar putea fi mai mult decât neconvenabile și incomode unor anumite fracțiuni caduce dar destul de puternice încă. Și aici ne gândim la cele ce au organizat și exercitat guvernarea falimentară care, de aproape doi ani, amenință să ne ducă în pragul unei catastrofe de proporții.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Ștețca

Poate cea mai exactă măsură a „legalității” feseniste o dă cazul Ștețca, primarul din Săpînța, singura localitate din țară unde nu s-au putut ține, la 9 februarie, alegerile locale. Primarul a fost exclus de pe listele electorale, din cauza condamnării pronunțate de tribunalul din Galați (unul din fiefurile feseniste).

Ștețca s-a ridicat în contra nomenclaturii comuniste și neocomuniste (feseniste), a fost un deschizător de drumuri în reasezarea vieții țărănilor în albia ei firească. S-a alăturat „golanilor” din Piața Universității, a fost cu gîndul și cu fața alături de ei. Securitatea n-a întîrziat să-și facă simțită prezența. Toader Ștețca a fost ținut în fața tribunalului și condamnat. În numele statului de drept. Așa să fie oare?

Într-un stat de drept în care, pentru crimele săvîrșite de cei ce-au acaparat puterea se inventează niște „teroriști”, într-un stat de drept în care minerii vin de patru ori la București, unde maltratează, pradă, dau foc, terorizează și pentru toate acestea nu pășesc nimic; într-un stat de drept în care studentul Frumușanu este împușcat în plină zi și nimeni nu știe cine a tras; într-un stat de drept în care bisnișarii de ultimă speță și haitanale de tot felul pradă ca în codru averea țării și nimeni nu-i stingherește; ei bine, într-un asemenea stat faptul de-a fi dat două palme unui polițist obraznic se lasă cu scoaterea din viața publică (și morală)!

În realitate, Toader Ștețca este una din marile conștiințe românești ale zilelor noastre. Nici un fel de înscenare nu poate schimba situația. De aceea, vă întreb, domnule președinte Ion Iliescu, nu credeți că a sosit momentul să interveniți și să puneți capăt unei injustiții strigătoare la cer? Făcînd dreptate și lumină aici, vă asigur, capitalul dumneavoastră politic va crește considerabil. Altmînter, va scădea și mai tare.

ION D. GOIA ■

Ce s-a auzit la Budapesta despre recensămînt?

Cum emisiunea de politică externă a Televiziunii maghiare „Panorama” (urmărită de românii din vestul țării pe vremea lui Ceaușescu) nu poate fi vizionată, în mod obișnuit, decât de aici, nu credem că este lipsit de importanță să prezentăm un rezumat tradus al discuțiilor de la emisiunea din 13 ianuarie a.c. Reporterul Sugar Andras sustine că ultimul recensămînt l-a făcut Ceaușescu în 1977, dar formulele completate atunci conform versiunii oficiale ar fi fost îngropate de cutremur, așa că „datele false” comunicate atunci nu au putut fi verificate de nimeni. După statisticile de atunci rezulta că 1.800.000 de cetățeni s-au declarat maghiari, pe cînd alte calcule indică numărul maghiarilor din România la mai mult de 2 milioane. Bucureștii vrea să reducă prin acest recensămînt greutatea politică a celei mai mari minorități naționale din Europa.

Tökés László consideră că recensămîntul este prima practi-

care a concepției de stat național unitar prevăzută de noua Constituție. După Trianon, slovacii au reușit să reducă numărul maghiarilor cu vreo 300-400 de mii din cei 800 de mii existenți atunci. Lucruri asemănătoare s-au întimplat și în România. Sustine că aceia care au întocmit formulele de recensămînt au defalcat națiunea maghiară în secul, ceangăi și maghiari și chiar pe maghiarii subdivizi în unguri și maghiari.

Csutak Istvan consideră că întrebările sînt astfel puse încît foarte multe depind de cel care întrebă. De pildă, un om simplu afirmă că-i secul ori ceangău, însă el este maghiar.

Sugar Andras afirmă că scopul puterii este să fie consemnați cît mai puțini maghiari la recensămînt. Din aceste motive, Bucureștii sugerează ca cei din Harghita să se declare secul care, după aprecierea politicii oficiale române nu sînt maghiari, ci români maghiari-

zați. Dar seculul șmecher nu cade în această capcană.

Sütő Andras este convins că va rezulta că „sîntem mult mai puțini maghiari în Ardeal și, în general, în România”. Ieri au fost și pe la noi și tînarul respectiv avea un creion în mîna dreaptă și un pix în mîna stîngă. Ca urmare a atenționării mele a pus în buzunar creionul. Dacă nu eram atent completa formularul cu creion. Dacă în 1977 au vrut să ne împartă în două, acum vor să ne împartă în patru. Evident că și acum ca și în 1977 sperăm că maghiarimea din Ardeal va evita acest sistem de capcană care i-a fost pregătit.

Care va să zică, iată de ce unii maghiari din Oradea au întreat pe cenzori dacă au „a-probare” de la László Tökés să facă recensămîntul. Și, iată, de ce domnia sa prelată nu s-a lăsat recențat, văduvind numărul maghiarilor din România cu un om. (B.I.P.).

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

Baricadați în Palatul Purpuriu

Cînd domnul Ludovic Spiess, ministrul culturii, declara într-un interviu în revista „Flacăra” că nu e nici un pericol pentru operele de artă aflate în muzeul de la Cotroceni, deoarece acesta e bine păzit, știa ce spune. Unitatea specială care păzește aici, comandată de un colonel pe nume său Iliescu (orice asemănare este pur întâmplătoare!), numără în jur de 3.500 de „băieți” trași ca prin inel, vorba măicuței bătrîne. Mărturisirile unui croitor din Colentina, șef de unitate, sînt elocvente: cei care s-au prezentat la probă, pentru a implementa comanda de uniformă făcută de Președinție, erau „plaiți”, „numai oase și mușchi, domnule”. Oamenii președintelui se află și în Ministerul Mediului. Nemulțumirile domnului Marciș Bleahu (MER) la preluarea acestui minister de aici se trag. Cunoscutul ecologist a avut surpriza să constate că în ministerul pe care-l lua în grijă se află un număr foarte mare de specialiști în hidroteh-

nica. Nedumerit, proaspătul ministru a mers cu schema la guvern, a făcut puțină vilvă, apoi s-a potolit. Copșa Mică e mai neagră decât realitatea din ministerul domniei sale, așa că, pas, să mai ia măsuri și următorul ministru, țărănist după toate probabilitățile. Aflați deci că fostul Comitet de Stat al Apelor e bine pitit și ocrotit de un inginer în ape, cu locul de muncă în Palatul Cotroceni. Oricum, Cotroceni se blindează la propriu. Recent s-a aflat că Unitatea Specială de Pază și Protocol a fost dotată cu MERCEDES-uri, două dintre ele fiind blindate.

Între timp, la Roma, la o întâlnire a creștin-democraților europeni, dl. Corneliu Coposu, președintele PNȚCD întreabă cu durere de ce România, atunci cînd e vorba de priorități, e lăsată la urmă, după Bulgaria și Albania. Răspunsul a fost năucitor: „Voi, românii, nu sînteți capabili să vă construiți o societate civilă”.

EUGEN MIHĂESCU ■

Limbajul stupid și cel politic

Noi, „stupid people”, adică norodul, sîntem deprinși să vorbim cu un singur înțeles și, cînd împrejurările o impun, cu două. Cuvinte cu trei și mai multe înțelesuri nu prea există în grai românesc. În limbajul politic însă obișnuința de a vorbi și a nu spune nimic ori de a vorbi una și a gîndi alta a devenit artă. Din antichitate am moștenit șapte arte. Pentru ea să se nască a opta, a fost nevoie de jumătate de secol de lîm. În comunism, au apărut numeroase altele: arta cofetărilor, arta încălțămîntei, arta mobilei, arta modelului... Aceste arte noi nu se mai practică în academii și bresle, ci în cooperative. Există un limbaj politic acreditat în marile cooperative diplomatice — O.N.U., Parlamentul european — din care s-au desprins variante naționale. Cea mai recentă contribuție la tezaurul roștririi ascunse este o emanație cooperatistă postre-

voluționară și o datorăm precizării relațiilor de toate naturile dintre președintele Iliescu și fostul său premier Petre Roman. În popor, ignobila bălăcăreală se cheamă dare în stambă, ceartă ca la usa cotelui, beșteleală, țigăneală, gargariseală. Conform cu modelul preferat: turecesc, țigănesc, muieresc, muscălesc.

Încă din primele luni după insurecția armată contra poporului și a victoriei nomenclaturii asupra nomenclaturii, domnii Roman și Iliescu au ținut să afirme în mai multe rînduri că între ei relațiile sînt prietenești, calde, constructive, majore și absolut consensuale. Dat fiind că nu i-a întreat nimeni de natura acestor relații — întrucît pentru multă lume devenise clar că erau legături pe linie de partid, de stat și de ilegalitate — începea să se pricacească că se ivise ceva. Că pu-

zatoric degenerase într-o scurtă stringere de mînă încă nu însemna mare lucru. Era nevoie de vorbe.

La oamenii simpli, de la nervi la insultă nu e decît un pas. La cei aleși, la lideri, indeosebi, se cunosc cîteva etape: tensiune, răbufniri, precizări, confruntare pozitivă de opinii, confruntare negativă de opinii, reveniri, clarificări de poziție, contradicții ideologice și așa mai departe. La unii lideri și sublideri se înregistrează doar aceste etape. Nu se ajunge niciodată la ceartă. Cînd simt că devin stupid people, unii politicieni își amintesc de cei șapte ani de acasă și se controlează. Dar cum cei mai mulți din politicienii români de tranziție n-au petrecut primii șapte ani acasă, ci în grădinițe de partid, împărțind manifeste sau în tot felul de pîmînte și ascunzătorii — deși, cum vădesc documentele, nu-i căuta nimeni —

ei ard, cum s-ar zice etapele, și își implementează reciproc acuze și cuvînte de ocară transgresînd tot ce-i de transgresat. Cel mai bine transgresează domnul Roman. Vorbele domniei sale au dus-întors, adică un înțeles pe față, unul pe dos. Cînd jupinul șef al F.S.N.-ului constată că domnul Iliescu e „forță conservatoare”, e limpede că vorbește de Măgureanu și Birlădeanu. Cînd denunță încetîneala aplicării reformei, e clar că îl dă în gît pe domnul Iliescu. Deoarece domnul Iliescu nu are cum să-l dea în gît pe Petre Roman, îl numește play-boy, fiu de nomenclaturist și fripturist. De aici pînă la papugiu și mațe fripte e doar o nuanță.

Totuși, imbrînceala electorală a distinsilor noștri aleși nu a atîns niciodată rafinamentul unei dispute la care am asistat cîndva și în care erau implicați doi, ca să le zicem așa, Inte-

lectuali. O veritabilă lecție de logică și finete psihologică. „Am zis eu vreodată de mătă că e tîrfă și că te-a făcut cu un sifilitic?” se întrebă cu o retorică rece și oarecum ofensată unul din intelectuali. „N-am zis domnule. Mai întîi că nu știu dacă mătă a fost o tîrtură. Apoi, eu te respect. Nu mi-ai permite să vorbesc despre ce nu e dovedit”. „Da” ce?, răspundea al doilea intelectual. „am afirmat eu vreodată că mătă ești un cretin și că n-ai caracter? Poate cineva să spună că m-a auzit vorbind că ți-ai violat bunica și că i-ai furat banii de înmormîntare unei mătușe? Nu domnule, pentru că eu te respect. Țin prea mult la mătale ca să-mi dau drumul la gură și să zic că ești o scribă și un traficant. Pentru mine respectul e ceva sfînt!”.

Și tot astfel vreo două ceasuri de dialog cald, lămuritor, tovarășesc.

Cît despre spălarea rufelor din familiile politice Roman și Iliescu — după cum zicea odată radio Erevan — noi nu numai pentru asta îi stimăm.

TUDOR OCTAVIAN ■

„Ne aflăm într-o umilință politică și națională inadmisibilă“

— interviu cu deputatul CLAUDIU IORDACHE —

● sacrificarea inocenților ● armatele lui Roman și Iliescu ● președinte al nici unui român ● dl Ion Iliescu va câștiga cu 40 la sută din votanți ● soluția Cuza e posibilă ● țările europene sînt renegate, inclusiv Franța ● americanii fac în România o politică pro-rusă ● dl Adrian Năstase ne-a abandonat ● partidele, pe locul șapte în preocupările guvernelor post-decembriste ● partidul salariaților e pe cale să apară ● salvarea prin politică în condițiile în care 80 la sută dintre noi sînt apolitici.

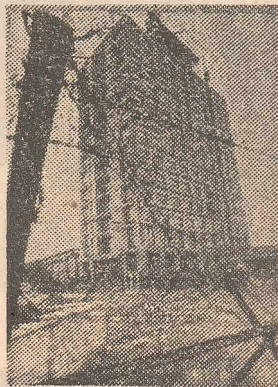

Gherila domnului Iuga

Dl. Dumitru Iuga, liderul Sindicatului Liber din Radioteleviziunea Română, a anunțat că se retrage din această funcție, despre care se zice că îi e foarte dragă domnului Răzvan Theodorescu. Atît de dragă, încît ar vrea s-o ia cu el, pe post de Hopa-Mitică, la etajul XI din turnul tv. Dl. Iuga, însă, nu este supărat nicidecum de această orientare curat prezidențială a domnului Răzvan Theodorescu, și veți vedea de ce.

— Deci, domnule Iuga, intenționați să părăsiți conducerea sindicatului. Dezarmați, cumva ?

— Nici vorbă. Intenția mea e să eliberez Televiziunea Română

de sub tutela Palatului Cotroceni.

— Vă dați seama că din afara acestei instituții e aproape imposibil ?

— Nu cred. Voi încerca acest demers civic de maximă importanță pentru democrația românească de pe alte poziții, mult mai eficiente.

— Și sindicatul al cărui fondator sînteți, ce se va întîmpla cu el ?

— Va fi mult mai puternic de aici înainte, veți vedea. Oamenii continuă să vină în acest sindicat. Începutul e făcut.

Deocamdată, dl. Iuga e încă președintele sindicatului din TVR. Sursele sindicale din Alianța Confederațională Intersindicală „15 Noiembrie” vorbesc însă de o Federație a lucrătorilor din audiovizual. Iată o informație care va bucura nespuse conducerii Radioteleviziunii... (E. MIHĂESCU).

EUGEN MIHĂESCU

— Domnule deputat Claudiu Iordache, dv. v-ați despărțit de FSN cu năduful unui om înșelat profund. Ce este acest FSN, domnule, e cumva un partid și noi nu știm ?

— FSN-ul n-a fost niciodată un partid, a fost doar o mișcare politică, iar acum nici măcar atît nu mai este. Pot de altfel să spun că am anticipat agonia acestui Front în care am identificat trei categorii de oameni : inocenții, oportuniștii și nomenclaturistii. În FSN inocenții sînt sacrificați o dată-n plus, ei nu mai înțeleg nimic, în timp ce categoriile celelalte se bat între ele la vîrf, cu ferocitate mafiotă.

— Deci conflictul Iliescu — Roman este adevărat !

— Da, este adevărat, el se desfășoară între cei doi, dar mai ales între armatele din spatele lor.

— Ce părere aveți despre Ion Iliescu, primul lider al FSN, aparent debarcat de partidul pe care l-a înființat ?

— Eu îi aduc un singur reproș : e o persoană timorată, o persoană care nu negociază în bună formă politică situații ale României înseși ; e o persoană care a negociat un tratat cu Moscova într-un moment în care nici o țară estică nu făcea așa ceva, o persoană care a pierdut niște prilejuri extraordinare de a deveni președinte român. Ion Iliescu a reușit să devină, pînă la urmă, președintele nici unui român. Este un om funciar slab în calitatea sa de președinte al României. Apreciez că președintele Ion Iliescu n-a reușit să sprijine România într-o perioadă extrem de grea pentru istoria ei.

— Conservatorii fac eforturi ca președintele Ion Iliescu să obțină un nou mandat. Are șanse ?

— Dacă dl. Ion Iliescu va candida avînd concurența de acum doi ani, va câștiga. Dar nu cu scorul de peste 80 la sută, ci cu 40 la sută. Cu acest procentaj, învingătorul nostru va fi în situația de a nu putea să supraviețuiască în funcție cel puțin doi ani, ci maximum doi ani. Anticipoz, dacă președintele Ion Iliescu va fi reales, o criză la jumătatea mandatului lui. Diferența dintre evoluția societății românești spre un concept modern de existență și conceptul președintelui Ion Iliescu este tot mai mare. Conceptul lui e restrictiv, vizînd tinerea sub control a societății românești, de a face ca această societate să nu-și asume niște riscuri care, pînă la sfîrșit, ar putea fi câștigătoare. E limpede că dacă România nu-și asumă niște riscuri în perioada asta teribil de mișcătoare a Europei politice, în momentul în care Europa se va liniști noi vom fi perdanți pentru încă

50 de ani. Acum e momentul cel bun, iar președintele Ion Iliescu nu are ritm pentru așa ceva.

— Nici în ceea ce privește Unirea ?

— Mircea Druc a spus la Iași că am fi fericiți să știm că președintele Ion Iliescu va face Unirea în trei luni de aici înainte. Sînt circumstanțe, după părerea mea, în care și trei luni sînt prea lungi, dar și altele în care și trei ani sînt prea scurți.

— E posibilă soluția Cuza în problema Unirii ?

— E cu puțință și această soluție, dar noi nu trăim într-o singură soluție.

— Domnule Iordache, după atîtea experiențe politice pe care le-ați avut în acești doi ani, cred că ați putea foarte ușor să indicați pericolele care-i pîndesc pe români. Vă rog !

— În primul rînd, la ora actuală, fiecare stat din Europa este renegociat, fie el mare sau mic. Chiar și statutul Franței este renegociat în aceste momente. Cu atît mai mult este pus în cauză statutul unor țări ca România, Bulgaria, Iugoslavia. Aceste renegocieri nu se fac la o masă rotundă, ci se fac în fond, prin calculul echilibrului politic. Cîta vreme noi ne plasăm în politica pașilor toleranți, ne aflăm în plan european într-o umilință politică și națională inadmisibilă. Deci șansele noastre la aceste negocieri vor fi extrem de slabe. Evident, avem nevoie de schimbarea puterii actuale. Pentru acest motiv și nu pentru motivul că această putere este infiltrată de nomenclatură. Avem nevoie de un guvern curajos, de o putere curajoasă, nouă, legitimă și credibilă, care să negocieze în forță poziția României.

— Care ar fi situația Basarabiei în această negociere ?

— Gîndiți-vă că dacă România s-ar uni cu Basarabia, am fi deja un stat tare aici. În momentul în care americanii, îngrijorați de situația Germaniei, încearcă să facă în România o politică pro-rusă — și asta-i situația acum — noi am putea să găsim niște alianțe europene tocmai pentru a fixa acest curs. Avem importanța noastră, dar nu prin persoane de calitate domnului Adrian Năstase vom reuși noi să renegociem bune soluții. Dl. Adrian Năstase ne-a abandonat deja. El însuși este un om ca o persoană publică — și puteți să publicați așa — pentru că este singurul nostru ministru de externe din ultima sută de ani care a dus o politică antiunionistă. Dl. Năstase a trimis un ambasador la Chișinău, gata care ar trebui să-i încheie dosarul politic. Cu toate acestea, el e bine-mersi. Avem

nevoie de o nouă putere politică românească.

— Din ce s-ar putea constitui această putere ? Nu aveți impresia unui vid politic ?

— Timp de doi ani de zile am simulat că sîntem constructorii ai partidelor, ai societății civile, dar n-am reușit pe niciieri să facem mare lucru. Trăim într-un derizoriu al vieții politice, dar cîteva constante sînt, totuși, asigurate de cele 6-7 milioane de salariați români care și-au creat o structură sindicală — și ea precară în sine, dar importantă, fără îndoială. Observați că toate guvernele care s-au succedat n-au discutat decît cu această structură, cu aceia care sînt reprezentanții acestor structuri și nu cu partidele. După cum declara Dorel Șandor, consilier și expert în cele două guverne de după decembrie 1989, partidele au fost a șaptea sau a opta preocupare în agenda lui Petre Roman sau Theodor Stolojan. Nu s-au împiedicat guvernele noastre într-un partid sau altul, s-au împiedicat în sindicate. Sindicatele românești se află încă în pericolul de a se politiza cu toată viteza și de aceea e nevoie de un partid asociat mișcării sindicale care, odată constituit, ar degreva mișcarea sindicală de veleități politice, împingînd-o spre ceea ce este strict sindical. Nu e vorba de o invenție, ci de o construcție care a funcționat în ultimii 40 de ani în toată Europa civilizată, în Germania, Suedia, Franța, Italia. Am propus celor de la Cartelul național sindical „Alfa” să accepte ideea formării unui astfel de partid numit „Solidaritatea”. Partidul „Solidaritatea” e pe cale să apară.

— Sînt unii, și nu puțini, ce spun că încet-încet ne pierdem pînă și dreptul la speranță. E adevărat ce spun acești oameni ?

— Poporul român nu-i va lipsi nici o speranță atîta vreme cît se va implica pentru această speranță. Dar atîta vreme cît poporul român se tînguie și constată că trăiește prost, atîta vreme cît se teme că-și pierde locurile de muncă, dar pe de altă parte rămîne în aceeași pasivitate pe care i-o cunoaștem destul de bine, el este lipsit de șansa de a avea o speranță. Viața lui va deveni tot mai dificilă, momentul marilor crize se va apropia, iar ieșirile în stradă nu vor vindeca România. După mine, soluția este decizia politică și nu apelul de-a surda de a munci mai mult. Decizia politică, deci, deoarece dacă — am face un sondaj în mîntea fiecăruia dintre noi, vom vedea că 80 la sută sîntem apolitici.

EUGEN MIHĂESCU

O bursă pentru România

— dialog cu domnul Les Abbie, consultant de management la firma Touche Ross, membru în DRT International —

— Care sînt condițiile necesare pentru formarea unei Burse ?

— Primul lucru care trebuie spus este că, dacă dorești să începi o piață de schimb de acțiuni, nu ai nevoie de foarte multe legi și reglementări. Este nevoie de persoane care să dorească să negocieze acțiuni și să ai un mecanism de schimb. În țările vestice, Bursele au început cu un număr redus de oameni, la un nivel foarte redus de schimb și pe măsură ce a crescut competența în negocierea acțiunilor, acestea s-au extins pentru a putea cuprinde și celelalte acțiuni apărute pe parcurs. Pentru început nu a

fost nevoie de un mecanism complicat de schimb, ci de o încăpere mică, în care se găsea o tablă pe care se scriau prețurile cerute și oferite pentru acțiuni. Acesta e modul cum încep Bursele de acțiuni. Pot spune încă două lucruri : e necesar, în primul rînd, ca guvernele respective să aibă un sistem fiscal de impozitare care să stimuleze persoanele să devină deținătoare de acțiuni. O eroare frecventă e impozitarea profitului de deținătorilor de acțiuni. Al doilea lucru, pe măsură ce Bursa crește, e nevoie să se dezvolte un sistem de legi care să împiedice fraudele, necinstea și care să garanteze oamenilor că-și vor primi banii de pe ac-

țiuni. Aceste legi trebuie să fie pragmatice și nu prea complicate.

— Este necesară o pregătire psihologică a oamenilor înainte de a deschide o Bursă ?

— Bursa de acțiuni nu reprezintă primul lucru ce trebuie făcut pentru a crea o piață de acțiuni. Cred că sînt alte moduri prin care conceptul de acțiune poate fi promovat într-o țară, astfel încît oamenii să înțeleagă ce reprezintă o acțiune. Dacă acum ai încerca să realizezi o piață fără să știi ce este o acțiune, risți să eșuezi. O metodă ar fi să scoti la vînzare acțiuni dintr-o întreprindere de stat, făcîndu-i reclamă în ziare,

educînd populația, informînd-o ce este o acțiune, cît costă și ce riscuri implică deținerea unei acțiuni și ce câștiguri se pot aștepta în timp. Acțiunile scoase la vînzare pot fi pe termen nedefinit sau pe o perioadă fixă, în schimbul unei recompense. Cu timpul oamenii vor înțelege ce înseamnă o acțiune din punct de vedere economic. E necesară o campanie de publicitate.

— În cîți ani s-ar putea să avem o Bursă în România ?

— Teoretic nu este necesar ca fiecare țară să aibă o Bursă de acțiuni. S-ar putea să nu fie necesară o Bursă pentru România. În țările occidentale, unde economiile sînt la un nivel foarte ridicat, marea majoritate a Bursei sînt mici. Dacă te uiti la piețele din capitalele europene, există doar trei mari Burse : la Londra, Frankfurt, Paris. În majoritatea țărilor scandinave, în Italia, în țările mediteraneene există unele Burse, dar nu sînt foarte mari.

Persoanele din aceste țări negociază acțiunile utilizînd Bursele foarte mari pentru că sînt eficiente. Părerea mea e că dacă România dorește să aibă o Bursă de acțiuni, cel mai bine e s-o lase să se dezvolte singură, decît să încerce să realizeze ceva complicat de la început. Pentru România, probabil, cel mai bine ar fi ca negocierea acțiunilor să se facă la început în Bursa de la Budapesta. Și după ce oamenii învață să facă vînzări-cumpărări, va fi comod să se facă o Bursă cu sediul la București. Și dacă se va merge pe această direcție, cu oameni acomodați, instruiți, nu există nici un motiv ca o astfel de piață să înceapă peste cinci ani în România. Cam în cinci ani ar fi corect să considerăm că ar funcționa o piață la nivel redus. După o perioadă, să zicem, de 10 ani s-ar putea realiza o Bursă suficient de mare în comparație cu posibilitățile regionale.

PETRE BARBU

Mărturiile
Adelei
Scărlătescu

500 000 de dolari — „răscumpărare” de la securitate?

Despre d-na Adela Maria Scărlătescu, revista „Flacăra” a mai scris, destul de succint, într-unul din numerele trecute. Aproape septuagenară. „Ada”, cum îi spuneau cei apropiați, domiciliază în București și este aproape imobilizată la domiciliu datorită unei fracturi de col femural. Conform declarației pe care a avut bunăvoința să ne-o dea, primul său sot, Barbu Niculescu, a fost președintele-unul guvern român în ilegalitate, format la New York, împreună cu binecunoscutul lider politic interbelic Gheorghe Rădescu. Adela Scărlătescu poate fi o memorie vie a vieții mondene din deceniul patru și din perioada imediat postbelică. Din relatările ei am aflat cum a fugit din țară, în anul 1946, Barbu Niculescu. „Evadarea” pare palpitantă: cu un avion pilotat de fiul lui Gh. Rădescu. După un timp guvernul în ilegalitate s-a desființat. Barbu Niculescu a murit, mult mai târziu, în Statele Unite ale Americii. A fost, pret de o vreme, președintele comunității românești de la Chicago (unde și-a dat, de altfel, sfârșitul). D-na Scărlătescu susține că, în America, Barbu N. a fost milionar. Aici face dinsa o paranteză și ne mai spune că „ar fi fost și păcat să nu fie, deoarece era o capacitate”, o persoană înzestrată cu o deosebită inteligență. S-a căsătorit, „în țara tuturor posibilităților”, cu un „manechin” și a afirmat că ar fi avut două fiice, totora, unul în drept la celălalt, susținut la Academia Comercială, ambele luate în strălătare, în Austria și, respectiv, Germania. Era cu 11 ani mai în vârstă decât doamna „Ada”, adică născut în 1913. Până la urmă, domnul Niculescu și-a obținut cetățenia americană. După desființarea guvernului român în exil, d-nul Barbu Niculescu a fost președintele unei societăți cu profil cultural-artistic, de prietenie româno-americană. A fost, atât în țară cât și în străinătate, unul din apropiații lui Grigore Gafencu. Cât privește prima perioadă a instaurării comunismului, Niculescu a făcut pușcărie pe considerente politice, în România, timp de aproximativ un an și jumătate. Tot acest timp l-a petrecut în temnița de la Caracal. Soția sa, Adela S., l-a vizitat cu conștiințiozitate, după cum l-a iubit la fel de mult și cu aceeași conștiințiozitate. Povestește cum mergea la vorbitor, cu mincare. Pe atunci, ministru de interne

se afla Teoharie Georgescu. D-na Scărlătescu își reamintește că pe Barbu au vrut să-l inculpe la dosarul „afacerea Sumanelor Negre”. Astfel a trebuit să compare până și în fața Curții Martiale. Acolo a contat foarte mult că fusese, o bună bucată de timp, secretarul particular al lui Gh. Rădescu — și cel care îl conducea personal la întâlnirile cu Iuliu Maniu, și nu numai cu el: cu alți fruntași ai partidelor istorice din vremea războiului.

Cu un oarecare timp înaintea cutremurului de la 4 martie, prin anii 1975—1976, Barbu Niculescu s-a întors, într-o vizită în România, ca reprezentant al

societății culturale de prietenie româno-americană de care pomenisem. Până atunci, se ascundea vreme îndelungată, deoarece se știa că „fugarii” români sînt „vinați” de Securitatea română pe toate meridianele globului.

După cum relatează d-na Ada, a fost primit personal de „președintele” român de atunci, nimeni altul decât Nicolae Ceaușescu. Arăta (Barbu) la fel ca și cu mulți ani înainte, „înalt, cu ochelari, încă elegant”. Deși vîrsta părea a-și spune cuvîntul. Pe timpul șederii în țară, i s-a pus la dispoziție o vilă selectă din zona

rezidențială — cartierul Primăverii. Vizita a fost comentată în presa vremii cit și la Radio-Televiziune. Ada a încercat să-l contacteze, să afle exact unde anume stă pe timpul sejurului. Ne destăinuie că și Securitatea îi propusese de mai multe ori, (și acum o dată în plus), colatoarea.

Versiunea Adelei Maria Scărlătescu, categorică, este următoarea: Barbu Niculescu ar fi dat statului român, sau, mai degrabă spus, lui Nicolae Ceaușescu și Securității, suma de 500 000 de dolari americani, ca o „donație” către România. În realitate, ar fi fost vorba de un fel de „răscumpărare” în

fața Securității, pentru a nu mai fi urmărit și „vinat” asemenea generalului Pacepa; un „preț al liniștii”. Ce-a făcut Ceaușescu și (sau) Securitatea cu cei cinci sute de mii de dolari? — se întreabă, retoric, Adela Scărlătescu. Dînsa pretinde chiar că „donația” a fost consemnată și în „Flacăra” din acea perioadă. Acum este foarte greu să decantezi faptele reale de eroarea inevitabilă provocată de amestecarea a șapte decenii, de amintiri. Povestea mai spune că Barbu Niculescu s-ar mai fi întors în România, cîndva după cutremur. Putea reveni liniștit; „pactul” fusese semnat.

Senatorul,
stilul
Parlamentului.
Parlamentul,
panorama
deșertăciunilor

Conu Dumitrașcu față cu reacțiunea

Ultimele declarații făcute opiniei publice de către senatorul Gheorghe Dumitrașcu din Pont au avut darul de a provoca stupeoare și chiar mai mult decît atît, consternare. Acțiunile sale temerare — în binecunoscutul stil „Cațavencu” — au debutat printr-o interpelare în Parlament privind poziția Ministerului român de Externe în fața contestațiilor maghiare. Prilej cu care a calificat prin „eufemisme” atît postura obraznică a oficialităților ungare, cit și umilitoarea timiditate a omologilor români. Și fiindcă a fost o săptămînă în care d-nul Dumitrașcu s-a dovedit a fi extrem de activ, în aceeași seară a apărut pe micile noastre ecrane pentru a-i trage de urechi pe dirigitorii postului independent de televiziune SOTI, care numai „independent” nu i se pare dumsale. Toate acestea însă au fost numai mici „obiectii” față de ceea ce avea de gînd să facă preînalt senator tomitanul cu schiptrul emfazei sale bombas-

tice. Și ne referim la ultima „șotie”: declarația ritoasă cum că anumiți tineri, membri ai organizației de tineret a Partidului Național Tărănesc (creștin și democrat) se antrenează în centre speciale din Grecia pentru a participa la luptele de stradă care ar putea avea loc și în România. Referirea la un fel de tabere de instruire a unor noi teroriști a fost mai mult decît transparentă. Și este nu numai pentru a crește pulsul celor cardiaci și neliniștea telespectatorului naiv a cărei cornee s-a lipit strîns de televizor. Pentru că sintem în plină campanie electorală și la un anume nivel de conștiință, arun-

catul anatemei devine sport național. Dar cea mai gravă apreciere a senatorului Dumitrașcu, care trebuie să ne pună pe gînduri, este aceea că Partidul Național Tărănesc ar fi un partid neconstituțional și s-ar putea impune scoaterea sa în afara legii. Adică neomologat și neomologabil, ce vrea să însemne aceasta decît o sugereare mai mult sau mai puțin plină de finețe — a faptului că PNTed-ul ar fi un fel de partid de tip fascist? Și nu întîmplător a fost ales PNT-ul; el reprezintă un „virf de lance” împotriva politicii neocomuniste, cu o opțiune categorică și destul de radicală. Adică, în alți

termeni, ceea ce ar trebui să însemne, pentru domnul Dumitrașcu, opoziția. Reacțiunea, care va să zică. Și, față în față cu reacțiunea, senatorul nostru de apă salină se stropșește metodic. Mai trist ar fi că, somat să prezinte argumente pentru asemenea afirmații mai mult decît picarești, jupinul tăce milc. Chestionat deopotrivă asupra surselor din care a aflat de „antrenamentele” tinerilor penetiști în vechea Eladă, Dumitrașcu pretinde senin că a presă. Lucru pe care nu-l dem defel. Oricum, nu e prima dată cînd senatorul Ghe. Dumitrașcu se confruntă cu reacțiunea. A mai făcut-o, dacă e vorba să ne amintim, cu ocazia pucului de la Moscova, cînd a demonstrat cit de „versat în probleme istoricești” (auto-apreciere făcută marți 28 ianuarie a.c.) — se află. Cu ingenuitate de nimfă a apărut, „după război”, joi 22 august 1991, ora 9 a.m., în locul buletinului de știri, la postul de radio Constanța (radio-tineret, Week-end), încrîncenat foarte împotriva comunismului, dorind cu orice preț să-și dovedească loialitatea față de idelle antitotalitariste și condamnînd cu vehemență defuncta lovitură de stat din URSS (ignorînd buletinele de știri din ultimele 24 de ore). Atunci dînsul s-a lansat într-o perorație de a cărei debordantă d-nul Nae Cațavencu ar fi fost mindru, prin care ne explica, luînd-o de la patuzetisiopt, să vedem noi, adică-telea, ce și cum cu restaurația. Pentru că, în opinia dumsale, episodul din vara trecută, de la Moscova, ar fi fost o „restaurație pe plan superior”. În ilustra galerie a restaurațiilor celebre (premergătoare celei de la Kremlin) intrau, după cum ne învăța profesorul Dumitrașcu, restaurația Bourbonilor și a lui Carol din anii '30. Străsnic lucrează bourbonul ăsta! De fapt, ce spun toate acestea? Că, în fața unor adversari politici, jupin Dumitrașcu riscă să facă indigestie. Și nu se dă înapoi de a folosi aproape orice mijloc li cade la îndemînă. Ca dumnea-ta, bobocule, mai rar...

Se vinde dolarul la jumătate?

Surprinzătoare mai sînt cererile pietii! Dolarul e cit e (adică oscilînd undeva între 200 și 300 de lei — cel puțin pe piața neagră). Și, în timpul lunii ianuarie, între 190 și 200 de lei la cursul oficial al caselor de schimb valutar. Absorbția „pieței negre” de către cea oficială rămîne un vis aproape de hazard, în ciuda faptului că au trecut deja două luni de la unificarea cursurilor valutare. Raportul leu/dolar are încă o fluctuație zburdalnică. Totuși, dacă dolarul e cit e, să vedem cit costă jumătate de dolar? Și veți vedea că întrebarea este justificată. Asta fiindcă se caută, în România, monedele americane Half Dollar, la prețuri între 200 și 2.000 de lei bucata. Și nu ar fi singura ciudățenie. Multe căutate sînt de asemenea sînt monedele elvețiene de cinci franci indiferent de anul emisiunii. E greu de crezut că un simplu colecționar ar fi interesat de achiziționarea în mai multe exemplare a monezilor în discuție. Atunci, care e scopul unor astfel de solicitări? Dorim să supunem încă un caz vizionarului opiniei publice, în special atenției revistei „România Mare”. Au ajuns să se vîndă forinti pe piața românească la un echivalent de 1.60—2.50 lei. Păi e posibil, tovarăși, ca pînă și amărîtul de forint să întrecă leul nostru? Să ajungem chiar pînă aici? Și domniile voastre, ca brazil, apoi bine vă sade să stați cu minile în sin și să nu faceți nimic?

Pagină realizată
MIHAIL GALĂȚANU

Dacă în noianul horoscoapelor pe care ne-am obișnuit să le frunzărim este posibil să se fi strecurat vreo omisiune, cu siguranță că ea ar putea fi corijată de „inventivitatea” unora din semenii noștri, proaspăt democrați și veșnici „originali”, care ar ști să definească „hitru” ultimii doi ani ai libertății noastre. Ei bine, nu anul șarpelui, nici al calului, ci anii rechinilor, ai celor care, adaptabili din fire, au demonstrat că de la „Miorița” la Cosa Nostra nu e cale imposibil de parcurs.

Muritorilor de rind, adesea puși fără scrupule în paranteze, le va fi greu să înțeleagă. Ei îngroașe rindurile, își suflă în palme, scormonesc panicați în portofele și așteaptă carnea. Frigul halelor și promisiunile de la TV, duduul izotermei frigorifice abia sosite, sacoșă frământată în miini, salariul, pensia, tupeul și securile măcelarilor, în fine, bucata aleasă „din ochi”, toate laolaltă „cruță” orice efort suplimentar de gândire. În rest, vinul resemnării. Crivăț sau alizeu?

Ancheta de mai jos, inițiată în urma apelurilor disperate ale citorva salariați ai S.C. „GLINCARN” S.A., poate fi primul pas pe calea limpezirii lucrurilor, a întregului lanț de nereguli și „demersuri” neclare, crescute ca o pecingine străvezie peste firma abatorului. Departe de dorința de a ne substitui organelor în drept, departe de a viza cu orice preț senzaționalul, considerăm că opinia publică are nevoie de adevăr, de spații oxigenate, de o anume justiție preliminară. Câtă vreme la abatorul din Glina în afară de carne se tranșează și... „afaceri”, scandalul pe cale să izbucnească n-ar constitui tocmai o surpriză. Cine din cei abilitați și chemați să o facă vor ști să pună punctul pe „i”?

„Noi eram săraci, venetici, veniți și noi aicea...”

Suspiciunile majorității salariaților de la S.C. „GLINCARN” S.A. au căpătat contur și consistență în timp. Fără îndoială, nu iese fum fără foc. Se pare că „înecputurile” își află rădăcinile în perioada anterevoluționară, în vremea cind actualul director general al societății, dl. dr. Matej Ionel a devenit șef secție tăieri porcine în cadrul I.S.C.I.P. Ulmeni (jud. Călărași), unde sosisse printr-un transfer (controversat după unii) de la I.A.S. Buciumeni. Dl. M.I. a lucrat mai bine de 10 ani în acest loc pînă cind, în februarie 1989, odată cu închiderea abatorului din Ulmeni, s-a văzut nevoit să preia funcția de șef fermă la îngrășătoria din localitate. În octombrie 1989 a urmat mascarada inaugurării abatorului construit la Glina, în prezența pelticului de la Scornicești. Una din măsurile conducerii partidului a fost închiderea tuturor celorlalte abatoare mai mici din județele limitrofe (cele de la Periș, Ulmeni, Fierbint, Modelul etc.) pentru a se concentra la Glina întregul potențial animalier și uman disponibil. Printre cei „preluați” la Glina pe listele personalului subordonat conducerii I.I.C. București a figurat, e limpede, și dl. dr. Matej I. Domnia sa își amintește: „Am venit și ne-am apucat de treabă. Bucureștenii erau bucu-

reșteni. Noi eram săraci, venetici, veniți și noi aicea, dacă ne-a trimes... (..)” (subl.n.).

După întregul sir de numiri succesive în fotoliul directorial al noului abator, după evenimentele din decembrie 1989, cind a fost desemnat conducător al unității dl. Virgil Slivneanu, dl. M.I. a știut să se facă util și să se evidențieze treptat („Dl. Slivneanu a fost omul care a fost. Eu am fost mina lui, sluga lui credincioasă, care am pus mina la cizmă și la halat și m-am apucat de treabă”).

În 15 decembrie, Convenția Democratică a ales drept candidat oficial la postul de primar al secto rului 5 pe domnul Camil Petrovici, al cărui program — ce prevedea printre alte priorități îndepărtarea celor corupți de la nivelul tuturor structurilor — pentru atenuarea diferențelor imense între cartiere (de ex. Cotroceni și Ferentari) și, în cadrul aceleiași preocupări pentru îmbunătățirea condițiilor de viață, asigurarea unor micro-case de comenzi în toate întreprinderile sectorului — a convins.

Surpriză, deci, și nu mică, atunci cind, după numai două zile, domnul Petrovici și-a retras candidatura. De ce? s-a întrebă. Am întrebat și noi și iată ce-am aflat:

De ce și-a retras candidatura CAMIL PETROVICI!

Vă propunem un candidat curat

„A doua zi după alegerea mea de către Convenție, președintele filialei sector V a P.N.T.-c.d., primește un telefon de la un oarecare Mihalache, șef serviciu administrativ al primăriei sectorului 5. Acesta îl informează că am la activ o condamnare penală care, dacă va fi făcută publică, va periclitiza poziția Convenției. Îi mai sfătuiește să renunțe la mine și, avind în vedere că actualul primar e oarecum independent, îi sugerează să-l propună drept nou candidat din partea Convenției.”

Ce omite să spună domnul Mihalache? Că arestatul Camil Petrovici, pe care însăși domnia sa, domnul Mihalache, anchetator al secției de Militie din Calea Rahovei, l-a anchetat, l-a fost predat

personal pentru anchetă și întocmirea dosarului penal de către generalul de securitate Dumitrașcu, după ce fusese interogată în beciurile securității din aceeași cale a Rahovei, timp de două săptămâni.

Reținut penal la... Securitate

Ce făcuse doctorul Petrovici de stîrnise interesul înaltei fete securiste?

„În decembrie 1978, vine la noi acasă procurorul Pantea, un amic împreună cu un coleg. Pantea era, în acea perioadă, teribil de dezamăgit de starea de lucruri din România și, cum si băuse puțin, a vorbit îndelung despre asta. La un moment dat, chiar, mi-a spus că a făcut rost de arme și de un avion cu care putem pleca din țară împreună cu familiile. Întrebat dacă sint de acord, am răspuns afirmativ. După alte trei zile, Pantea revine. Intră în casă făcîndu-mi semn să tac, ia o foaie și-mi scrie pe ea că sintem ascultați de două echipaje de securitate aflate la colturile casei, și să fim atenți ce răspund, după care, spre stupefarea mea, înghite hîrtia. Urmează tot felul de întrebări referitoare la posibilitatea noastră fugă cu avionul. O scald cum pot, spunînd în final că nu e cazul să mai fugim. O lună, nu se întîmplă nimic. În ianuarie 1979, însă, sint ridicat de acasă și dus la securitate unde sint anchetat în legătură cu fuga planuită. După care, mutat în arestul miliției, mi se întocmește dosar penal și sint con-

damnat la trei ani și patru luni la locul de muncă, acuzat fiind pentru coparticipare la înșelăciune, în timp ce, corect, aș fi putut fi găsit, eventual, vinovat, de neglijență în serviciu. Se desfășura atunci un mare proces în care era cercetată întreaga industrie a cărnii din zona Bucureștiului. Faptul că nici unul dintre medicii veterinari din județul Ilfov care au eliberat, ca și mine, certificate sanitare veterinare pentru transportul animalelor la abator n-a fost acuzat spune multe despre adevărata cauză a condamnării mele.”

Convins că domnul Mihalache cunoștea exact situația, domnul Camil Petrovici nu are nici o îndoială în privința „civismului” fostului său anchetator și a grijii acestuia pentru eventuala compromitere a Convenției căreia i-a și găsit un candidat curat.

Ce nu știa domnul anchetator

Că în 1972, doctorul Petrovici a mai suferit o condamnare, a cărei istorie seamănă — simplă coincidentă? — cu cea tinută secret de domnul anchetator.

Deci, medic în Bujoreni, Teleorman, Camil Petrovici intră în conflict cu președintele CAP-ului, Ciobanu, pe care îl face răspunzător pentru moartea — prin frig și foame — a animalelor cooperativelor, imputîndu-i 80 000 lei. (La aceeași concluzie — a vinovăției lui Ciobanu —

de altfel, avea să ajungă și echipa de control a CC PCR care a anchetat cazul destituindu-l din funcție pe acesta). În căpătînat, tînărul medic nu-si retrace acauză la insistențele, amenințările și povetele primului secretar al județului, Marin Drăgan, nasul președintelui Cuvîntele acestuia „nu asa te porti cu oamenii partidului, tovarășe Petrovici, ci n-o să-ti fie bine!”. Aveau să devină, cîrind, realitate.

Nu trec nici două luni și o echipă de militie constată că din grămada de porumb repartizat de stat pentru hrana leilor dispensarului lipsesc circa 200 kg, în timp ce în grămada, aflată în aceeași încăperie, destinată creșterii porcilor contractați cu statul, este un plus. Se ignoară faptul că între timp iapa avea un minz pentru care nu se primise nici un kilogram de porumb, așa cum nu se au nici explicațiile omului care hrănește animalele că nu a tinut totdeauna cont de grămada din care a luat porumb.

„Trebuia să plătesc. Și am plătit. În decătoria din Alexandria m-a condamnat la doi ani închisoare. Obțin o apăsătoare strămătură a procesului. Tribunalul suprem dirijează dosarul către tribunalul județean Ilfov, care anulează sentința și trimite dosarul spre rejudecare la Buftea, unde miinile lungi al partidului mă ajung — calculul erona al pagubei, intenționat făcut astfel pentru a putea fi încadrat penal — e reluat întocmai; și, cu același indigo, parcă, repetată și pedeapsa — 2 ani. Recursul imi este respins. Obțin, după alergătur

CĂRNII

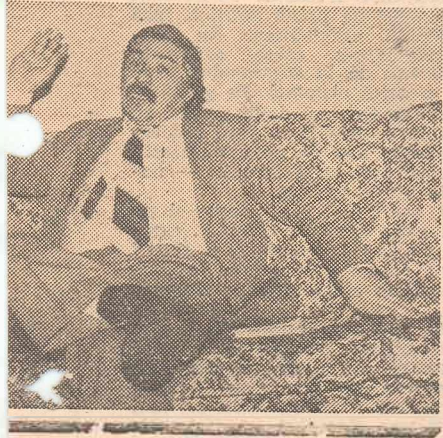
control al Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare

Îl mai feri-alaltăieri, înainte de decembrie '89 om de bază și vază (șef birou personal al C.C. al P.C.R.!!!) a promovat (gratie „preturii” pe care l-a arătat-o același domn director) în linie rapid ascendentă, de la funcția de șef serviciu desfacere (?) la cea de... director comercial!

În privința angajaților necalificați (în timp ce există o sumedenie de șomeri gata specializați), dl. Matei I. a avut o altă inițiativă: aceea de a organiza sim-băta cursuri de calificare în cadrul abatorului, cursuri la care a participat direct și personal în calitate de „lector”. S-au mai fabricat, așadar, patalamale care dovedesc calificarea cerută. Oamenii inco-mozi au început să fie trimiși „la întim-plare” să susțină diverse testări, iar cei care au reușit să le treacă, rămânând pe poziție, au început să primească decizii de schimbare a locului de muncă pentru „sporirea eficienței”. A început, de altfel, să plouă cu decizii și preavize, cu des-faceri de contracte de muncă la care s-a revenit ușor, în dese rânduri cu alte ase-menea decizii de anulare. Să fie acesta un mod dibaci de a intimidă gurile sloboade?

Nu se fură carnea; se scoate!

La toate aceste „mărunțisuri”, dl. director face eschive largi. Nu își amin-

trovici, vicepreședintele
imăriei, acțiuni susținute
șirea nivelului de trai al

ltă lume nedumerită, in-

teste de testări, consideră că a acționat „numai în ideea bunului mers al activității productive”, că revenirea decizională au ca motivație „înțelegerea unor situații obiective” (copii, familie, sănătate etc), că schimbările din funcții (de la director comercial la pompier!) au fost generate de „incompetența dovedită și abaterile celor schimbați”, s.a.m.d. Întrebat despre componența consiliului de administrație al societății (compus teoretic din 9 persoane, din care exista la data de 24 ian. a.c. un loc vacant, conform unor documente verificate), dl. director nici nu a reușit să lămurească situația respectivei lipse („Păi știți locul vacant este al fostului director comercial Alexandru. Locul va fi ocupat de cel care va fi numit director comercial!”) Inter-sant e că acest nou director a fost numit în persoana d-lui Bordei, care de-a făcea parte din consiliu! Fără cuvinte.

Carcasele care provin de la tăiere, au și ele „problemele” lor. În permanentă există predări de asemenea carcace de-gradate. Adică, pe înțelesul tuturor, carcase din care lipsesc „ca din întim-plare” exact ceafa și mușchulețul filé. Sînt documente care probează aceste lipsuri, cifrate per global la sute și mii de kilograme pe lună. „Știți și dvs., — menționează dl. director, că e imposibil să lucrezi cu miere și să nu te lingi pe degete. Își mai fac și băieții și mîncă aici. De furat, nu se fură!” Greu de crezut, de vreme ce cantitățile grăiesc de la sine. „Nu poți să te înțelegi cu oa-menii de asemenea categorii. Măcelarii îți iau giul dacă te iei de ei. Sînt prea obișnuți cu singele și cuțitul!” — a-dașă dl. Amza Mircea, contabilul-sef al societății. Cert e că „de furat nu se fură”, vorba d-lui director, ci... se scoate pe poartă! Cei mai năpăstuiți salariați ai abatorului, cei care nu au contact di-rect cu fleicile, sînt și ei nemulțumiți. Se văd deseori nevoiți să-i „cadorească” pe măcelari cu cite o sticlă arătoasă sau cu vreun pachet de țigări „pe sprin-ceană” să se poată „învinți” și ei de-un kij, două, cit o fi... Lecția se știe: cant-i-tățile „volatilizate” se trec pe „pierderi”, se întocmesc rapoarte detaliate, cu mo-tivații și date, mai și cite-un protocol acolo și el și... basta, că executivul înghite!

Investițiile — de milioane!

La capitolul „investiții”, lucrurile par să aibă ceva mai multă acoperire, chiar dacă motivele invocate tîn de o lunecoasă argumentație subiectivă. Ce contează că personalul „vede” leafa în proporție de 47—57 la sută lunar? Nu strică să te prezinti bine în ochii celor din exterior, care se perindă pe la conducere. Astfel s-a dispus ridicarea a două pavilioane tip baracă din PFL pentru conducere și TESA, placate ornamental cu cărămidă, bine încălzite, mobilate modern cu mobilier confortabil și care includ și nelip-sita „sală de protocol”, pavilioane degra-dabile în timp scurt și care au înghițit, fără îndoială, milioane peste milioane. Despre „cheta” impusă personalului (cite 100 lei/om la plata salariilor pe luna octombrie 1991), bani destinați la acea oră „amenajării cantinei”, dl. director nu-și aminteste nimic. E greu și delicat, îl în-țelegem! Dar mai sînt destule de adău-gat. Nu mai miră pe nici un salariat faptul că în timp ce lipsa de anvelope ridică mari probleme parcului auto, con-ducerea a dispus achiziționarea recentă de noi autovehicule (3 autoturisme ARO și o „Dacia-break”). Nu mai e secret nici faptul că exteriorul întregului combinat a fost vărut de 3 ori (!!!) într-o pe-rioadă relativ scurtă de o cooperativă din comuna Gălbinași (comună vecină cu cea din care se trage dl. Matei!) în timp ce propria echipă de zugrăvi-vopsi-tori ai abatorului era, chipurile, ocupată cu... „lucrări de interior”. Angajamen-tele și „comisioanele” să trăiască! Ni-meni nu s-a convins de eficiența detec-tivilor de la firma „ROMDOG”, angajați (după spusele d-lui director cu 186.000 lei/lună!) să stopeze furturile. Cîți mă-celari au fost surprinși în flagrant? De

ce primeau detectivii mereu dispoziții su-plimentare și se aflau în cu totul alt loc chiar în momentul în care măcelarii pă-răseau abatorul? Oamenii își pun, pe bună dreptate, și alte întrebări. Cursa specială, furgonul angajat să transporte oamenii din zona Uimeni zilnic dus-in-tors, costă în „virtutea bunului simț al logicii, nu mai puțin de cca. 2,5—3 milioane lei/an, în condițiile în care cei 150 de km. dus-intors necesită cam 70 l. motorină/zi la prețul de 90 lei/l., nemai-adăugînd și salariul șoferului. Nu se puteau găsi alte persoane calificate din imediata anropiere a abatorului? Apoi, faptul că orele suplimentare lucrate de unii salariați nu sînt nici plătite și nici acceptate ca recuperări, nu e un amănunt care ar merita luat în atenție? Sînt în-țrebări care își așteaptă răspunsuri cu a-coperire reală.

„Eu de pe vremea lui Ceaușescu aveam 3 milioane!”

Peste toate „punctele fierbinți” din „geografia locală” a societății, peste a-plombul „managerial” al d-lui dr. Matei Ionel, peste sindicatul palid, evident „raliat” conducerii, care-și atestă înfiin-țarea printr-un proces-verbal fără sem-năturile de rigoare, peste lipsurile și greutatea obiective care există, tronează umăr la umăr cu direcțiunea și alte cite-va personaje — „învin-te-toate” care afișea-ză o uluitoare detașare și siguranță de sine. Cei mai reprezentativi „frunțași” ai abatorului, roțițele „sirguincioase” ale u-nei mașini infernale, nevăzute, care poate stoarce bani și din piatră seacă, sînt domnii Constantin Florea, zis „Muscă” (șofer-distribuitoare) și dl. Moise Constan-tin (fost șef al unui dispozit-fantomă de materii prime, actualmente numit de curind, prin decizia d-lui Matei, șef de unitate la magazinul subordonat din Piața „Domenii”, sector 1, București).

Dl. Constantin Florea povestește chiar fără să i se ceară: „Dom’le eu îmi fac datoria, muncesc de mă spetesc, duc comenzile abatorului la privați și chiar și la stat. Pe mine mă cunoaște toată lu-mea, dom’le, Ce, că dau de la mine în dreapta și-n stînga, sau că iau cite o navetă de apă minerală sau de whisky de la particulari că le duc marfa? Recunosc! Mie nu mi-e frică de ni-meni. Dacă pe vremea lui Ceaușescu eu aveam 3 milioane, acu’ am ajuns o fon-

danță, dom’le. Alea 3 milioane s-au dus. Ce-am reușit să fac cu ele? O vilă, piscină, 2 mașini, ce mare lucru?! Acu’ nu mai am, (...) Pe mine mă știu foștii secretari de partid, polițiștii, chehe... am fost și fotbalist. Cînd m-au prins niște tablagii pe vremea lui Ceaușescu cu 50 kg. de carne cu acte — e drept, n-a-veam voie! — și m-au dus la I.G.M., au venit superiorii lor, băieți subțiri, și le-au zis: bă timpilor, voi nu vă dați seama că și noi toți de la el min-căm, băi? Dați-i drumul rapid! Da, dom’le, i-am hrănit pe toți stabii și încă-i hrănesc. Puteți să scrieți ce vreți de mine. Nu mă deranjează. Dacă vreți, vă invit odată la circumă, bem pină la 4 dimineața, vedem gagici goale și să moară mama dacă-mi cere cineva notă de plată!”. „Mercedes”-ul său șade zilnic parcat la scara conducerii, în pofida regulamentelor de ordin: înte-riorară. Plătește șoferi din buzunarele proprii și cînd aude de leafă, zimbete condescendent. Preia să livreze căure particulare numai „pe alese” (burtă, or-gane, mușchuleț, carne porc lucru tran-sată ca pentru comenzile dînsului), mărșăluiește prin secții ca la mam’-mare acasă. Întrebat despre eventualele sume „suplimentare” per kg. obținute de la privatizați, dl. director Matei se spală pe miini cu gratie: „Eu, unul, îl cunosc mai puțin (? — n.n.), E treaba lui ce face acolo. E direct răspunză-or dacă e prins. Eu n-am cum să îl urmă-resc; îi dă cite o sticlă de apă mi-nerală sau un kil de whisky și-un pachet de „Kent”, e treaba lui. Desi-gur, o anume cotă-parte ajunge pină hăt, sus de tot. Anii rechinilor, ați înțeles — conchide dl. C-tin Flo-re, servindu-se liniștit cu o țigară din pachetul „șefului”, Fum, zimbete, măs-cări. Reportofonul e închis.

Curat-murdar, dom’director!

Pe cel de-al doilea personaj, dl. Moise C-tin, proaspăt-numitul șef al u-nității S.C. „GLINCARN” S.A. din Piața „Domenii”, n-am avut bucuria să-l cunoaștem personal. Socantă e decizia respectivă, cu atît mai mult cu cît colegii nu l-au mai prea văzut la muncă de cîteva luni bune. Dl. Matei Ionel ne povestește: „Aveam nevoie la acea unitate de o persoană capabilă, de un ade-vărat gospodar cu care să putem cola-bora. Consiliul l-a desemnat pe dl. Moise Costică drept viitor șef de uni-tate!” Nu fac decît să pun alături un extras din motiunea de protest înre-gistrată la nr. 3758/19.07.1991, motiune depusă la conducere de sindicatele sec-țiilor „Preluări animale” și „Transpor-turi”, în care cei 48 de salariați și cei 3 gestionari de salon, semnatari ai a-cestei motiuni luată la cunoștință de in-susi dl. Matei, afirmă următoarele: „(...) Dl. Moise Constantin este un om lipsit de orice scrupule. (...) Amenință pe toți salariații serviciului preluări că vor fi dați afară, deoarece are înțelegere la director, pentru faptul că el l-a pus în funcție. Modifică piesele de cîntar întoc-mite de comisie pt. a scoate lipsă pe recepționei de teren (...)”.

Așadar, cine minte, domnule director?

CRISTIAN PAVEL ■

Fotografii de GIG MOTOIANU ■

naginabile și, pot spune și acum, într-o adevărată minune, recurs ex-ordinar. Tribunalul suprem anulează lința, iar Procuratura, după cerceta-corectă a hîlarului meu dosar, hotă-re scoaterea mea de sub urmărire pe-ă. Trimit o copie după această hotă-re definitivă la milităia de la Sebeș, spre a fi consemnată în cazier, pe telefonul lui Mihalache, deci după răzeci și trei de ani, mă interesez și a că nimeni nu operase nici o modi-ure”.

Camil Petrovici merge mai departe

lanuri de viitor? Înainte de toate, buie să dovedească tuturor că e nevi-at. A dat de urma fostului prieten, izi consult jurist într-un județ, din deal. Trebuie să-l convingă, nu se poate nu îl ajute. De fapt, nu-i cere decît spună adevărul. Va cere redeschide-procesului și-si va dovedi nevinovă-tenii care îl cunosc cred în ea, scoteste, însă, dator față de partidul și față de cei pe care îi reprezintă P.N.T.-c.d., față de memoria tatălui, (prim pretor la Sebeș-Alba, depor-tat în Bărăgan pentru convingerile sale iste de unde și-a ajutat fiul să fugă al, pe cînd acesta avea numai trei-zece ani), ca om politic, se simte da-să-si demonstreze public nevinovă-tenia. Pentru că numai cei vinovați tac.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

Împreună cu Mihai Iacob, regizorul filmului Darclée

„Un copac nu poate crește având rădăcinile în sus“

De la Los Angeles,

in exclusivitate pentru „Flacăra“

— Domnule Mihai Iacob, amintirile despre dv. sint — poate v-ați plictisit să auziți asta — legate în special de Darclée.

— E-adevărat.

— Acest film a marcat pe mulți.

— Credeți?

— A propus un personaj care, prin tenacitatea sa, prin dragostea de artă și dragostea de țară a devenit un... hal să folosese un cuvânt des folosit mai înainte, un model.

— Posibil.

— După cum imi povestea doamna Silvia Popovici, interpreta Haricleei Darclée, filmul a fost prezentat și la Hollywood.

— La săptămâna filmului românesc, în '62 sau '63...

— Și mi-a povestit doamna Silvia ce primire extraordinară a fost făcută delegației noastre, de cît respect au fost înconjurați actorii, realizatorii, alți din partea publicului, cit și a presei, pentru ca pe urmă, nu peste mult timp, acest film să fie trecut pe lista neagră în România.

— Astea țin de o anumită conjunctură politică.

— Dumneavoastră de cînd sunteți aici?

— Din '73.

— Cum ați rămas în S.U.A.?

— Am avut o bursă în America; la sfîrșitul ei am cerut azil politic. Mi-a fost acordat după doi ani și jumătate.

— Ce v-a hoărît să faceți acest pas?

— Erau condițiile pe care le cunoaștem și care din nefericire împiedicau o creație cit de cit... adevărată.

— Ați renunțat la regizorat?

— Nici o clipă. Am lucrat, am scris scenariu sau am colaborat la altele. Acum am un proiect pentru o coproducție româno-americană despre care am discutat cu Titus Popovici și cu Mircea Mureșan.

— Subiectul?

— E povestea unui american care vine în România pentru o afacere. Sati în care ajunge îl consideră un om mare vază, toți vor să fie rudele... toți speră că americanul o să le aducă prosperitate, privatizare și îl laudă în brațe cu mare entuziasm. În final însă își dau seama că este altceva decît credeau ei. Va fi foarte amărînt, și pentru spectatorii români și pentru cei americani.

— Și totuși, din '73 și pînă acum au trecut aproape 20 de ani. La talentul dv. ar fi trebuit să vă afirmați ca regizor, dacă rămîneați cu adevărat în sfera artelor.

— El... oamenii încearcă, am avut fel de fel de proiecte, am avut și contracte.

— Ce s-a întîmplat cu ele?

— Fie că s-au aminat, fie că au căzut. Sper însă că voi reuși.

— Aici e doar locul tuturor posibilităților. Dar, iertați-mă, în toată această perioadă, ce-ați făcut?

— M-am ocupat de tranzacții cu proprietăți. În special case: case obișnuite, case pentru firme, sau cu închirieri de apartamente.

— V-ați descoperit o nouă vocație?

— Nu e o vocație, e o meserie despre care nu știam că există și care, cel puțin la început, a fost foarte rentabilă pentru mine.

— E greu pentru un artist, pentru un om de cultură să se afirme în acest spațiu?

— În general, cei care au format un grup se mențin în el și e foarte greu să pătrunzi ca străin în perimetrul lor. În special în cinematografie teritoriul este foarte strict limitat.

— Dar existența unor astfel de cercuri restrictive nu-i în defavoarea artei?

— Nu e un lucru care s-a stabilit printr-un decret, printr-o decizie. Este o realitate care se consumă ca atare și asta este situația în Hollywood. E un domeniu în care sint foarte puțini cei care conduc și care dirijează producția cinematografică.

— Prefutîndeni, practic, e la fel.

— Nu știu. În literatură, de pildă, e mai simplu. Poți să publici o carte în ultimă instanță: nu e atît de costisitor. Un proiect de film, un program de televiziune costă însă foarte mult, și comportă riscuri. La ora actuală cifrele sint absolut uluitoare.

— Un film obișnuit, contemporan se ridică la minimum 4 milioane de dolari, dar poate atinge 40 milioane de dolari; iar filmele pretențioase merg pînă la 60 de milioane de dolari.

— La care se mai adaugă, probabil, și reclama.

— E partea cea mai înspăimîntătoare. Indiferent cit costă un film, lansarea lui, reclama, copiele, săliile de cinematografe, distribuția lui în Statele Unite costă minimum 7 milioane de dolari. Distribuția filmului e atît de costisitoare incît ca filmul să fie rentabil pînă la urmă el trebuie să producă cel puțin de patru ori cit s-a investit. De la nivelul de 4 ori se poate discuta de un oarecare profit.

— Cifrele sint foarte răsunătoare, adică sint oameni care citesc doar cit a încasat un film, de exemplu un film a încasat 70 de milioane de dolari — e grozav — dar, în realitate, filmul are profit doar un milion, dacă are.

— E interesantă și relația între impresari și actori.

— Impresarul reprezintă actorul în toate tranzacțiile pe care acesta le are cu producătorul sau cu studioul. Actorul are nevoie de un impresar pentru că nu poate să negocieze singur;

e o situație oarecum penibilă să tratezi propria ta condiție financiară. Și atunci actorul realizează rolul iar impresarul negociază toate detaliile, el avînd un procentaj la contract care poate să fie de la 10 la 20 la sută. În cazul unui contract de 6 milioane — sună destul de bine, nu?

— Domnule Iacob, noi n-am fi putut sta de vorbă dacă în România nu s-ar fi petrecut evenimentele din decembrie '89.

— Într-adevăr. Am primit atunci un telefon la trel și jumătate noaptea și cel care m-a sunat mi-a spus de căderea lui Ceaușescu, despre demonstrația din Piața Palatului. Am deschis televizorul și am fost uluit de mulțimea aceea de oameni care se afla acolo. Era absolut de neimaginat cum se putea întîmpla așa ceva fără să fie securitatea care să reprime.

— Nu sunteți mîhnit pentru că o vreme ați renunțat la artă?

— Ba da. Singura mea consolare ar fi să pot recupera cit mai mult din timpul pierdut. Vreau să cred că în următorii zece ani o să fac mai mult decît ar fi normal, adică să lucrez non stop, considerînd că am avut o pauză mult prea lungă.

— Viața de aici v-a modificat?

— Într-un fel da, într-un fel nu... adică eu cred că noi toți am rămas în continuare români și vom rămîne pînă o să murim, indiferent unde sintem. Dacă o să am timp, o să scriu o poveste despre românii din emigrație.

— Pe cînd din nou în România?

— Cit mai curînd.

— Mi-ați vorbit la una dintre întîlnirile noastre despre respectul americanilor față de existența umană.

— Da, da. E o chestiune absolut remarcabilă. De pildă, aici în știrile de la radio sau de la televizor sau din presă se spune: În avionul x care a căzut în locul y se aflau și z cetățeni americani. A fi cetățean american nu înseamnă că ești născut aici; înseamnă că ai dobîndit condiția de cetățean american. A fi cetățean american este o condiție pe care el o consideră condiția absolută a drepturilor pe care un individ le poate avea.

— Rămîneți, însă, din cite mi-am dat seama din discuție, în continuare uimit de ceea ce s-a petrecut în România.

— N-am crezut niciodată că voi apuca zilele în care sistemul comunist o să se prăbușească în totalitate, așa cum se pare că s-a întîmplat, iar dacă nu s-a întîmplat însă, se va întîmpla în următorii cîțiva ani. Cînd am rămas în S.U.A. mi-am zis: „Nu pot să cred într-un sistem în care poporul este pus să crească avînd rădăcinile în sus“. Am avut dreptate: tot mai mulți au fost sau devin de aceeași părere. Iar mersul istoriei e în același sens.

GEORGE ARION ■

CULTURA

O pedeapsă severă

Si-au făcut apariția primele culegeri de articole politice: Punct și de la capăt de Ion Cristoiu, Serisori deschise și alte texte de Doina Cornea. Dreptul la normalitate de Nicolae Manolescu. Articolele lui Ion Cristoiu — publicate întîi în Magazin, Zig-Zag, Expres și Expres-Magazin — se remarcă prin logica riguroasă a analizelor, prin capacitatea de a elabora prognoze politice, printr-un permanent refuz al iluzionării. Scrisorile deschise cuvîntările și declarațiile Doina Cornea — unele redactate și difuzate încă din timpul lui Ceaușescu — sint exemplare prin întransigență și responsabilitate și poartă o aureolă de eroism. Eseurile și comentariile lui Nicolae Manolescu — scrise inițial pentru rubrica Ochiul magic din România literară — impun respect prin tinuta lor intelectuală și captivează prin pasiunea rece cu care sint descifrate hieroglifele situației politice din România.

Cărțile acestea nu au doar o valoare conjuncturală. Nu există riscul ca ele să se perimeze odată cu problematica politică la care se referă. Nu întîmplător, criticii literari le-au inclus într-o categorie diferită de aceea a publicisticii propriu-zise și anume în categoria prozei politice.

Există în momentul de față la noi și alți autori care fac o proză politică de bună calitate și care ar putea, în viitor, să-și adune articolele în volume. Este vorba de Alexandru George, ur spirit independent și erudit, de Octavian Paler, un moralist cu neobișnuit talent oratoric, de Cornel Nistorescu, un justiciar care abia reușeste să-și ascundă sentimentalismul, de Ion D. Goia, un adept al comentariului transant și caustic, de Mircea Mihăieș, un luptător care folosește floreta împotriva unor adversari înarmați cu ciomege și, culmea, îi mai și învinge, de Tudor Octavian, un ironist cu o vervă inepulzabilă și de mulți alții.

Examinînd lista publicistilor cei mai talentați, care ar merita să-și vadă articolele adunate în volume, constatăm un lucru surprinzător și oarecum... neplăcut pentru oficialitate. Toti, dar absolut toti autorii de proză politică valoroasă se află în momentul de față în opoziție. Publicistii care îi sustin pe actualii guvernanti produc și ei un fel de proză politică, însă una de necitit, falsă, trivială, plictisitoare. Ne putem, oare, imagina tipărite într-o carte articolele vreunui ziarist de la Azi sau de la Dimineața? Cînd este ca și autori cu o certă reputație de scriitori, ca Eugen Simion sau Valeriu Cristea, devin anosti și, din cînd în cînd, ridicoli în articolele în care încearcă să sustină regimul fesenist sau să propovăduiască — bineînțeles, tot în folosul regimului fesenist — ne-participarea scriitorilor la viața politică.

Oare de ce se întîmplă așa? De ce nu auare și un publicist care să laude într-un mod convingător, emoționant pe cei aflați în prezent la conducerea țării? Nu cumva tocmai pentru că nu este nimic de laudat? Nu cumva din cauză că elogiatorii se situează pe o poziție falsă?

De fapt, aceasta și este pedeapsa publicistilor care mint din dorința de a face plăcere oficialității și a obține diferite avantaje: textele lor n-au valoare. Este o pedeapsă extrem de severă, de care n-au scăpat de-a lungul anilor de dictatură comunistă nici cei mai mari scriitori. Romanul Mitrea Cocor al marelui scriitor Mihail Sadoveanu nu are valoare, părțile propagandistice din romanul Scribul negru al marelui scriitor G. Călinescu nu au valoare, romanul Drum fără pulbere al marelui scriitor Petru Dumitriu nu are valoare etc. etc. Și atunci, cum să aibă valoare textele oportuniste ale unor autori de azi care nici măcar nu sint mari scriitori?

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Interesul unei vechi teme: florile

În vremuri tulburi sau foarte tensionate, normalul — ca mod de manifestare a unor norme si de asumare a tradiției — aduce a provocare. O expoziție de „Flori“ într-o galerie — Dominus — situată în imediata vecinătate a altora, care favorizează varii alianțe și înregimentări, poate să pară încă o chestiune de program. E obositor si, la urma urmei, contraproductiv (ca să întrebuintăm un termen mult agreat în economie, cit și în cultură) să căutăm în toate un dinadins. Artistul român pictează și expune „flori“ si „naturi cu flori“ pentru că motivul e frecvental sistematic de citeva veacuri în întreaga Europă. Apropos că nu există clasic sau contemporan care să nu fi lucrat, din cînd în cînd, pinza înfățișînd vase cu flori. Refuzul obstinat al unei teme e un fapt, sub raport estetic, tot atît de neinteresant ca închinarea în grup la o unică temă.

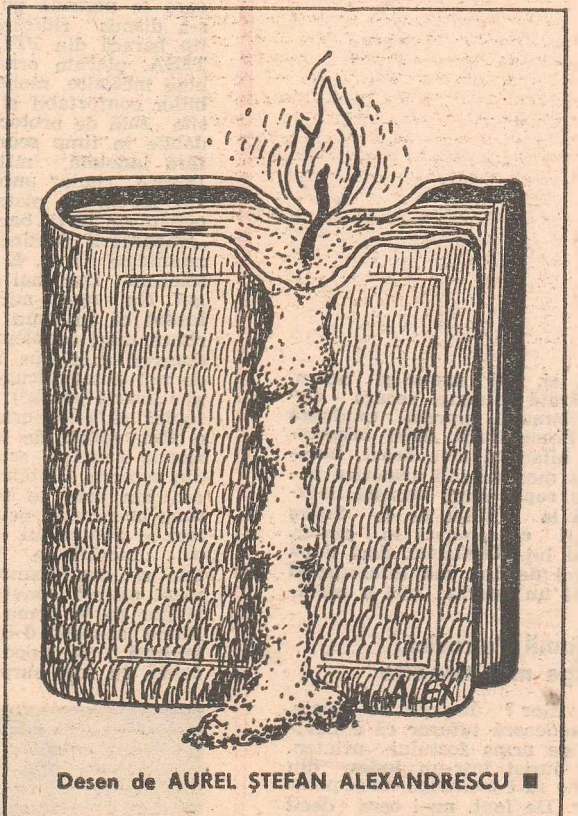
Dacă ratiunile de ordin artistic sint subînțelese, în cazul oricăruia din pictorii invitați, ratiunea superioară a ansamblului trebuie descoperită în calitatea fiecărei piese. Trebuie spus că Galeria Dominus lucrează cu o seamă de reguli care nu pot fi puse în evidență decît de un manager. De o persoană care urmărește ideea. Diferența dintre o galerie particulară și una de stat e la principiu. Particularul achiziționează și selectează spre a revinde. Tot ce vedem acum la „Dominus“ nu e, pur și simplu, un număr de tablouri, ci pinzele cele mai bune realizate de artiștii capabili să ilustreze cel mai bine tema. O dublă selecție, deci, operată cu ochi de pictor. Oricît de pri-

ceput ar fi, un simplu gestionar de opere de artă e dominat de voința și nu rareori de mofturile artistilor care oferă obiecte spre vinzare. Gestionarul luptă să vindă ce i se încredințează. Iar lupta o poartă cu avîntul moderat al celui care știe că, izbîndă sau ne-reușită, pentru el totul rămîne egal. O galerie de stat nu are nici un secret. Si nu-l are fiindcă funcțiile nu generează taină. Calitatea obiectului din expunere e numai întîmplător excelentă. Îndeobște pictorul încredințează gestionarului cam ce socoteste el că ar tenta un public mai mult sau mai puțin avizat.

În galeria particulară publicul e selectat ca si opera. Mai propriu spus: filtrat chiar de operă. E probabil ca destul de curînd pictorii noștri de mare merit să opteze pentru un regim de exclusivitate cu noile galerii, cele abia născuțe și cele care se vor ivi. Principina e simplă. Nici în bibliotecă, deși cărțile au toate cam aceleași dimensiuni, un Camus nu îngăduie vecinătatea unui Petre Bellu. Dominus nu e o galerie „cu exclusivitate“, dar în multe privințe operează ca si cum ar fi. N-are sens să ne întrebăm dacă e bine sau e rău cit timp rostul principal al comerțului de artă acesta este: precizarea unor clase de interese și valori.

Dincolo de considerațiile mele si de reacția cititorului la ele, rămîne faptul că, din 4 februarie, în București poate fi văzută o expoziție de „Flori“ cum greu se mai poate concepe curînd o a doua.

TUDOR OCTAVIAN ■

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

CIORAN

Mărturii și anateme

Prefer femeile în locul bărbaților pentru avantajul că acestea sint mai dezechilibrate, deci mai complicate, mai perspicace și mai cinice, fără a mai pune la socoteală superioritatea pe care le-o conferă o sclavie milenară.

În românește de EUGENIA VASILE ■

Stepan Tcaciuc nu e ucrainean

Am citit cu stupeoare, în „Cotidianul” din 19 septembrie 1991, despre un interviu acordat de către deputatul în Parlamentul României, Stepan Tcaciuc, studioul de radio în limba ucraineană din Cernăuți, în care acesta făcea cele mai prapăstioase afirmații despre Bucovina și poporul român. Trăgeam nădejde să nu fie adevărat, destul de aveau motivele mele, cunoscând personajul și o parte a versurilor sale, traduse în limba noastră, să cred că lucrurile puteau sta și astfel. A doua zi, am citit, în „Adevărul” articolul lui C. Stănescu, în legătură cu aceleași subumane calomnii, zicându-mi că am noroc că nu sunt ucrainean, spre a nu fi coborât la un nivel moral atât de josnic de către un conational de al meu. Auzisem că a fost și o firească interpellare în Parlament și așteptam răspunsul numitului deputat, care este și președintele Uniunii Ucrainenilor din România. Luni, 23 septembrie, deputatul Tcaciuc a negat totul, iar eu, nedumerit de cursa în care căzuseră, inexplicabil, unele perioade, mă bucuram, totuși, că desarticulatul și-a găsit, după căderea vechiului regim, în care mărturisise a se simți ca pește în apă, echilibrul și o nestăruire trebuitoare. Dar iluzia n-a durat.

Cineva mi-a semnalat că, între timp, publicatia de limbă ucraineană, „Cernoviti”, din Cernăuți, reproducuse masiv din interviul de o jumătate de oră, acordat de Stepan Tcaciuc respectivului

post de radio și transmis la 3 septembrie 1991, între orele 18.30 și 19, ca un semn, probabil, de ultrademocratism și patriotism. Și pentru că să nu mai rămână nici o umbră de îndoială, a doua zi după negările vehemente ale lui Tcaciuc în Parlament, altmănuși mi-a adus o casetă pe care este înregistrat interviul în cauză și traducerea lui în românește. L-am citit, l-am ascultat și am înmărmurit. Până unde se poate merge cu sfidarea și cu irresponsabilitatea? Căci, extrasele date în cele câteva luări de poziție sunt o reflectare palidă a celor afirmate de deputatul nostru. În țara care, la sfârșitul primului război mondial, a fost cea dintâi care a recunoscut independența Ucrainei („știți, noi ucrainenii din România am fost jupuiți, bătuți, arși, tăiați, închiși în închisori și nimeni nu știe nimic despre aceasta!”). As putea da exemple contrare, despre români care au pățit toate cele de mai sus în nordul Bucovinei în 1940 — 1941 și după 1944, ca și din sudul provinciei, unde, după ultimul război, lichele, profitând de asemănarea limbii lor cu cea rusă, și-au făcut de cap. Însă un popor nu se judecă după asemenea lepădături.

Dar Stepan Tcaciuc nu e ucrainean. Întii, pentru că nu-și cunoaște, fie și cit o stie un om de pe alt continent, propria-i istorie. Nu știe sau nu vrea cu program să știe nimic despre situația actuală a celor pe care are nesă-

buinta să-i reprezinte. Afirmă a fi „primul ambasador în istoria Parlamentului român”. În inițiu parlament de după marea unire erau 5 deputați ucraineni, iar regele Ferdinand, cind a făcut prima vizită la Cernăuți, a intrat simbolic în biserica ucraineană de acolo, ca să-și arate atitudinea egală față de toți locuitorii țării. Cît privește cifrele demografice cu care „jonglează” inginerul Tcaciuc, ele sînt de-a dreptul astronomice. De pildă, la recensămîntul din 1971 erau în sudul Bucovinei sub opt mii de ucraineni (să fie acum de trei ori pe atîta și tot nu se schimbă nimic esențial). Decizind că „la noi toate recensămîntele sînt false”, el divulgă că cineva informa oficial că în Bucovina trăiesc circa 76.000 de ucraineni, în timp ce erau 307.000, iar eu sînt convins că sînt mai mulți ucraineni”. Cu asemenea „argumente” se poate demonstra orice, inclusiv că ucrainenii sînt „a doua populație în România”, că Bucovina și Maramureșul sînt „pămînt ucrainean” și că „după un timp, pămînturile ucrainene se vor uni”.

Sînt cîteva elemente care mă fac să cred că Stepan Tcaciuc și cei de teapa lui nu pot aparține nici unui popor și cu atît mai mult celui ucrainean, de care ne leagă atîtea relații profunde și cu care am împărțit atîtea suferințe și puține bucurii prin vreme, cu care avem atîtea de înfăptuit împreună, în anii ce vin, dar fără asemenea „reprezentanți” decalibrați moral. A-

daug că am imputernicirea Societății pentru Cultură și Literatură Română în Bucovina să protestez și în numele ei împotriva acestei atitudini antiromânești și, în fond, antiucraineană, în general, antiumană, cerind Parlamentului României, Uniunii Ucrainenilor din România și Uniunii Scriitorilor din România să examineze cu responsabilitate cuvenită dacă indivizii periculoși ca Stepan Tcaciuc mai pot face parte din asemenea organisme, reprezentîndu-le și schimonosindu-le înfățișarea. Tîn la dispoziția oricui e interesat banda magnetica cu voca acestui impostor, reproducînd alături de textul interviului dat cu cîteva supresiuni, privind acțiunea sa literară. Interviuevatul i-a negat inițial existența. Apoi, aflînd de existența benii și a textului, a lăsat-o ceva mai moale, sorbind pe la colțuri că l-ar fi luat gura pe dinainte. Însă, cu asemenea procedee se poate ajunge oriunde, mai ales cînd ele sînt dominate de ignoranță și de jignitoare, rea-credință. Indiferent de ce și cît va mai nega în continuare și de cine îi va mai acorda credit, e cazul ca Stepan Tcaciuc să-și ceară scuze în fața celor pe care crede a-i reprezenta și în fața poporului pe care-l ponegrește. Sper, de asemenea, ca forurile în drept să-și facă datoria cu acest neucrainean și antiromân calificat, probabil, e singura sa calificare.

GEORGE MUNTEAN ■

Tcaciuc: Sînt Stepan Tcaciuc, președintele Uniunii ucrainenilor din România, deputat în Parlamentul român. Sînt primul ambasador, hai să mă laud, că avem primul ambasador în istoria parlamentului român. Vreau, în primul rînd, să transmit salutări ucrainenilor din Ucraina, din Bucovina, deoarece Bucovina stă mereu în fața ochilor mei, în suflet, fiindcă eu sînt bucovinean. Ea este un diamant într-un inel de aur.

Acest festival este primul în Banat. Arul trecut a avut loc în Maramureș, iar la anul va avea loc în Bucovina, mai apoi va avea loc în Dobrogea, în Delta Dunării. Acolo trăiesc urmașii cazacilor zaporojeni. Acestea sînt, la drept vorbind, primele vlăstare ale renașterii noastre naționale. Noi vrem ca ucrainenii să se unească, să se întîlnească pe toate meridianele, deoarece soarta noastră, a ucrainenilor, este astfel, încît oriunde te-ai duce în lume găsești ucrainenii.

Am făcut schimburi de căldură sufletească, de lumină din ochi și ele vor constitui pietre de încercare ale renașterii noastre naționale. Acest proces va decurge mult timp, în condiții grele, deoarece înțelegeți care e situația în România la ora actuală. Noi sîntem săraci, avem multe necazuri, dar avem destulă voință și această voință compensează totul. De aceea vrem să stabilim legături cu ucrainenii din toată lumea. Deoarece pînă acum fostul regim nu ne permitea așa ceva. Toți oamenii spun că sîntem peste 700.000. Dar la noi toate recensămîntele sînt false. Vreau să spun că dacă ei s-au înscris ca ucrainenii, atunci e probabil că sînt mai mulți. Fiindcă ucrainenii în România au apărut sub cinci denumiri: ucrainenii, rușii, holi, huli și rușii. Prefectul județului Suceava din Bucovina, unde m-am născut eu, în satul Daniliv (Dănilo — n.t.), mi-a spus că fosta securitate avea două liste: una dreaptă, alta falsificată. Din '79 încoaie ei ne informau oficial că în Bucovina trăiesc circa 76.000 de ucrainenii, în timp ce erau 307.000, iar eu sînt convins că sînt mai mulți ucrainenii. Ei trăiesc compact în Bucovina, Maramureș, Dobrogea și în Banat, unde ne aflăm, în clipa de față. Și noi vrem să renaștem, în pofida tragediilor, noi sîntem același popor, aceeași spiritualitate și trebuie să fim, la urma urmelor împreună. Avem același scop, ca tînutul nostru, basina, să fie liberă, suverană. Ne este greu și în privința finanțelor, fiindcă însăși România este o ruină, dar mai știu că și în Ucraina este destul de greu. Însă dacă Ucraina nu ne poate ajuta material, noi vrem să ne ajute spiritual. Uneori un cuvînt bun, un gînd bun cîntărește mai mult decît o tonă de aur. Și noi

INTERVIU ACORDAT DE STEPAN TCACIUC POSTULUI DE RADIO ÎN LIMBA UCRAINIANĂ DIN CERNĂUȚI

dorim această susținere morală, vrem să ne întîlnim, să fim împreună. Eu tot timpul năzuiesc spre așa ceva. Și fiind președinte al Uniunii ucrainenilor din România, m-am străduit să fac legături cu ucrainenii din lumea întreagă. Uniunea noastră este o organizație apolitică, și fiecare membru al ei poate să-și facă politica sa, însă o astfel de politică, prin care să nu contravină statului, fiindcă trebuie să știm un lucru: noi sîntem cetățeni ai României și trebuie să ne supunem legilor ei. La noi au început scandaluri în Maramureș, unde am avut mari necazuri.

Corresp.: Lumea întreagă spune că dacă nu ar fi fost Maramureșul, atunci nu ar fi știut că în România trăiesc ucrainenii.

Tcaciuc: Așa este, însă a dat Dumnezeu această tragedie, fiindcă Cernobilul a scos Ucraina din anonimat, în fața lumii întregi, iar ceea ce s-a întîmplat în Maramureș i-a scos din anonimat pe ucrainenii din România. Care este situația acolo? Din '44, după terminarea războiului, ucrainenii au primit niște pășuni. Poporul nostru ucrainian este foarte sărac în Maramureș. Nu au păduri, fiindcă au fost tăiate. Mi-nele au fost închise. Nu există nici un fel de industrie, nu există pămînt arabil. Toată averea lor este o capră sau o oaie, iar, cine mai poate, ține și cîte o vacă. Și aceste animale pășteau pe pămînturile lor. Vă repet și dv., că sovietismul român este foarte agresiv și este mereu „inspirat”. Oficial, guvernul nu-l susține, însă există libertate și fiecare face ce vrea. Și iată că au luat pășunile ucrainenilor, pe care le stăpîneau de cîteva ani, și le-au dăruit românilor. De aici a început conflictul. Poporul nostru moare pur și simplu. Românii au și pămînt arabil și pășuni. Noi am avut o întîlnire cu domnul președinte al României, Iliescu, care a primit delegația noastră. Despre aceasta au informat oficial și Radioul și Televiziunea. Vreau să vă spun un lucru: Deocamdată nu trebuie să transformăm aceasta în conflict etnic. Fiindcă ni se restituie pămînturile și se duce o mare luptă. I-am spus domnului președinte: „Ajutați-ne să rezolvăm această problemă”. Lumina electrică, construcția căilor ferate, sînt probleme de perspectivă. Dv. știți că România este foarte săracă, trebuie miliarde de lei, nu ajung banii, noi înțelegem acest lucru. La noi acum are loc reducerea școlilor și primii care zboară de pe state sînt reprezentanții naționalităților mai mici. E un sovietism agresiv. Ei motivează faptul prin

aceea că aceștia vin de departe cu mașinile, dar în fond este o atitudine pur sovietă. Pînă acum au fost persecutați maghiarii, iar acum au început să-i persecute pe ucrainenii. Eu i-am spus președintelui că dacă nu se pune capăt acestui lucru, mă voi adresa și Președintelui sovietic Mihail Gorbaciov, și Statelor Unite ale Americii, ca să știe toți despre tragedia din România. Fiindcă ucrainenii noștri spun că dacă problema lor nu va fi rezolvată, atunci ei vor porni spre graniță, spre Ucraina, chiar dacă grănicerii voștri (ai sovieticilor, n.t.), nu le vor permite

deră ca fiind niște spioni, trădători. Eu am ridicat această chestiune în parlament și voi face totul pentru a îmbunătăți situația. De ce? Deoarece există lege, noi sîntem a doua minoritate, a doua populație în România.

Corresp.: La noi, în regiunea noastră, românii au și gazete și școli, și editură și societate. Noi înțelegem că ei sînt mai puțini și trebuie să-i ajutăm. Dar guvernul dv. ? Ați fost înțelesi ?

Tcaciuc: Am fost înțelesi. Se vor rezolva aceste probleme, deoarece pînă acum am vrut să le

Fotografie de CRISTIAN CALUGAR ■

însă acesta va fi al doilea exod al kurzilor, cum s-a întîmplat în Iran. Dacă poporul nostru nu va fi apărat de președinte, atunci vom fi nevoiți să ne adresăm băștinei și grănicerii voștri n-ar trebui să fie „bastruci” (copii din flori). Ei trebuie să fie ucrainenii, fiindcă oamenii nu pleacă în oșpete, ci cu necazurile lor. Iată, nu demult la București, a venit o femeie cu cinci copii. Sotul ei a fost bătut de români și apoi condamnat la trei luni de închisoare. Această femeie și copiii ei mor de foame. M-am încercat. Sotul ei lucra la o uzină din Sighet și întreținea singur familia. Noi dorim ca toți oamenii noștri să aibă din ce trăi. În Maramureș sînt foarte mulți ucrainenii, sînt a doua naționalitate și, conform legii, au dreptul ca prefectul, cum e la dv., președintele Sovietului regional, sau unul din locuitorii lui, să fie ucrainian. În Maramureș nu există așa ceva, românii și aici i-au înșelat pe ucrainenii. Numai în Dobrogea s-a respectat legea. În Bucovina și în Maramureș — nu. Și aici se vede politica românească. De ce? Pentru că noi trăim la granița cu Uniunea Sovietică și ei interpretează lucrurile astfel: ce ne trebuie nouă conducători? Pe noi ne consi-

rezolvăm pe teren. Dar nu a fost posibil, pentru că românii sînt foarte agresivi, ei îi amenință pe ucrainenii că îi vor tăia. Eu le-am spus oamenilor: nu vă lăsați provocați, fiți deștepti și chibzuiți.

Acum vreau să vă povestesc despre noi, ucrainenii care trăim în Bucovina și în Maramureș. Noi niciodată, din moși-strămoși, nu ne considerăm că sîntem în diaspora, noi trăim pe pămînt ucrainian. Acest pămînt este ucrainian. Istoria a schimbat hotarele într-un fel sau altul. Noi ne-am născut acolo, trăim acolo din moși-strămoși, acolo sînt rădăcinile noastre, mormintele noastre, acolo e istoria noastră. Și eu personal, fiind ucrainean, nu mă consider în diaspora. Noi toți trăim cu o speranță dumnezeiască, că după un timp pămînturile ucrainene se vor uni. După părerea mea, nu trebuie să existe hotare, lasă ca oamenii să meargă unde doresc, în lumea întreagă, însă un pămînt scump, o patrie scumpă va rămîne în sufletele oamenilor, va rămîne.

Corresp.: Încă o întrebare, care se referă la politica în legătură cu Bucovina de sud și unirea Bucovinei de nord cu România ?

Tcaciuc: Ascultați: Bucovina

de nord și Bucovina de sud este una, este un pămînt ucrainean și cred că niciodată nu va avea loc această unire cu România. Să luăm din istorie. Bucovina niciodată n-a fost ținut românesc. A fost doar din anul 1918 pînă la 1940 și cînd a căzut în mrejele imperiului austriac. Am să vă mai spun un lucru. În februarie am fost la Cernăuți și m-au invitat la o nuntă în satul românesc Mihalcea. Și să vă spun: toți românii vorbeau în limba ucraineană. Eu le spun: „Ați dori ca Bucovina să treacă la România?” Și mi răspund: „Nu, noi dorim să trăim în Ucraina suverană și pentru nimic în lume nu dorim să ne unim”. Eu vă spun (aceasta e părerea mea personală), că și această Bucovina se va uni cîndva împreună, vor fi unele corectări teritoriale. Această despărțire e o durere a inimii noastre. În Bucovina de sud populația ucraineană este majoritară. Mergeți la Putna, la Voroneț — denumiri ucrainene — acolo e toată istoria noastră, mănăstirile noastre cu care se mîndrește atît de mult românii în prezent, sînt mănăstiri ucrainene, însă ei nu recunosc acest lucru. Noi avem cultura noastră.

Și să vă mai spun ceva: în partea Maramureșului există un sat, Ruscova, care în 1972 și-a sărbătorit cea de-a 700-a aniversare de la întemeiere. Chiar și Ceaușescu a trimis o telegramă de felicitare. Această sărbătoare a fost primul pas spre renașterea ucraineană, în condițiile de atunci. Și spun așa: „Domnule române, să ne întoarcem în anul 1272, acolo ardea deja vatra ucrainiană, a fost biserica, cimitir. Bine, zic cînd ați început să vă formați ca stat? Undeva, după anul 1350. Înseamnă că noi existăm deja de 100 de ani. Era Haliciul Mic, orașul Tecuci. Printre altele, știți că osemintele hatmanului Mazepa au fost înmormîntate la Galați. În '44 călugării români și ucrainenii i-au înmormîntat. Patriarhul însuși mi-a povestit că există un testament și cînd Ucraina va fi suverană, osemintele vor fi întoarse în patrie. (...) Vă voi spune că întotdeauna conflictele încep nu în popor, elita începe să caute nod în purpură. În mod oficial guvernul nu susține nici sovietismul, nici revanșismul. Eu aș dori ca Ucraina să ne apere mai mult și ea să știe că ucrainenii trăiesc în România, mulți ucrainenii. Dacă Ucraina ar fi fost stat suveran, atunci și destinul nostru ar fi fost altfel. Căci, știți, noi ucrainenii din România am fost jupuiți, bătuți, arși, tăiați, închiși în închisori și nimeni nu știa nimic despre aceasta.

Correspondent: Lubiți-mă Pariancu. Interlocutor: Stepan Tcaciuc, președinte al Uniunii Ucrainenilor din România, deputat în Parlamentul României.

Criminala și-a ars victima de vie

Pe GINETA ROBESCU, din comuna Moi, județul Gorj, bătrînțele n-o vor găsi la casa ei, bucurîndu-se de copii și nepoti, ci undeva, într-o celulă de închisoare, căci are de făcut o pedeap-grija ei și ai altor doi copii din vecin femeie de 54 de ani a putut săvîrși o crimă. E și mai greu de imaginat că a făcut-o cu premeditare și sub ochii îngrozii ai celor doi nepoți lăsați în să de 17 ani. E greu de imaginat că al căror somn va fi multă vreme bîntuit de imaginea unui om cu prînă de flăcări și urlînd ca fiara. Tusa Gînetă aruncase pe el un ibric cu benzină și pe urmă un chibrit aprins. Si mos VASILE SENDROIU s-a făcut tot o vilvătale și nu s-a mai văzut, o vreme, decît vilvătala aceea fugind încoace și-ncolo. Tirziu, a venit un om de pe drum și l-a stîns: curgeau de pe el hainele cu tot cu carne.

Impotriva sentinței care o condamna la 17 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de omor, inculpa a făcut

recurs. Am văzut-o în boxă: o femeie robustă, cu ochii albaștri, aproape senini și cu o față care n-avea nimic din uzura obișnuită a femeii de la țară. Privea chiondăris la fiica victimei, în timp ce aceasta declara instanței: „Domnule judecător, eu pe femeia asta n-o lert nici în mormint. Tatăl meu a murit chinîndu-se ca ISUS PE CRUCE. Nu poate concepe mintea omenească ce-a pătimit în cele 8 ore cit a mai trăit. A avut arsuri de gradul trei și patru. Să arunci benzină peste un biet bătrîn — tata avea 78 de ani — să-i dai foc, să-l vezi cum arde, să-l auzi cum urlă și tu să intri în casă, ca și cum nu s-ar fi întimplat nimic! Nici o pedeapsă nu-i prea mare pentru ce-a făcut această femeie, care a mai încercat și anul trecut să-l dea foc: atunci a aruncat cu motorină pe el”.

Cînd i-a venit rîndul inculpatei, ea și-a susținut cauza printr-o expunere surprinzător de limpede și riguroasă, cu o voce domoală, mîngietoare chiar...

Ipostazele iernii

Fotografie de GIG MOTOIANU

Surisuri migdalate

Bietul Paradis! A cedat la o simplă lovitură de măr.

Despre unii nu s-a putut spune că au fost cinstiți decît în necrolog.

Din mica arcă a lui Noe a renăscut marea grădina a lui Dumnezeu. În materie de dragoste, cadourile au și un nechezat troian.

Nu zbori pentru a fi admirat, ci pentru a fi ochit.

VASILE GHICA

CURIER JURIDIC

ION BALĂSOIU, Tîrgoviște: Potrivit Decretului-lege nr. 8/1989, în vederea înregistrării la Tribunalul municipiului București, fiecare partid trebuie să prezinte statutul de organizare și funcționare, programul politic, să-și declare sediul și mijloacele financiare de care dispune și să facă dovada că are cel puțin 251 de membri.

IONEL BORCEA, Ploiesti: Departamentul securității statului a fost desființat prin Decretul nr. 33/30 dec. 1989, iar Decretul nr. 408/1985 privind unele măsuri referitoare la apărarea secretului de stat și la modul de stabilire a relațiilor cu străinii a fost abrogat prin Decretul-lege nr. 4/29 dec. 1989.

TOADER SAVU, Sighetul Marmăției: Cautiunea a fost introdusă prin Legea nr. 32/1990 pentru modificarea și completarea unor dispoziții ale Codului de procedură penală. Cu un cuantum inițial de 10.000—100.000 lei, cautiunea garantează respectarea, de către inculpat a obligațiilor ce-i revin în timpul liberării provizorii (prezentarea la chemarea organelor judiciare și comunicarea oricărei schimbări de domiciliu sau reședință).

NECULAI POPA, București: Ministerul fiind un organ al administrației de stat, angajarea salariaților în cadrul acestuia se face numai prin concurs, potrivit Legii nr. 30/1990 privind angajarea salariaților în funcție de competență.

STELA COATĂ, Drobeta-Turnu Severin: Uzați de Legea nr. 29/1990 privind contenciosul administrativ, potrivit căreia orice persoană fizică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale, recunoscute de lege, printr-un act administrativ, se poate adresa instanței judecătorești competente, pentru anularea actului și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

CORNELIU OLTEANU

Totul a început de la pămînt

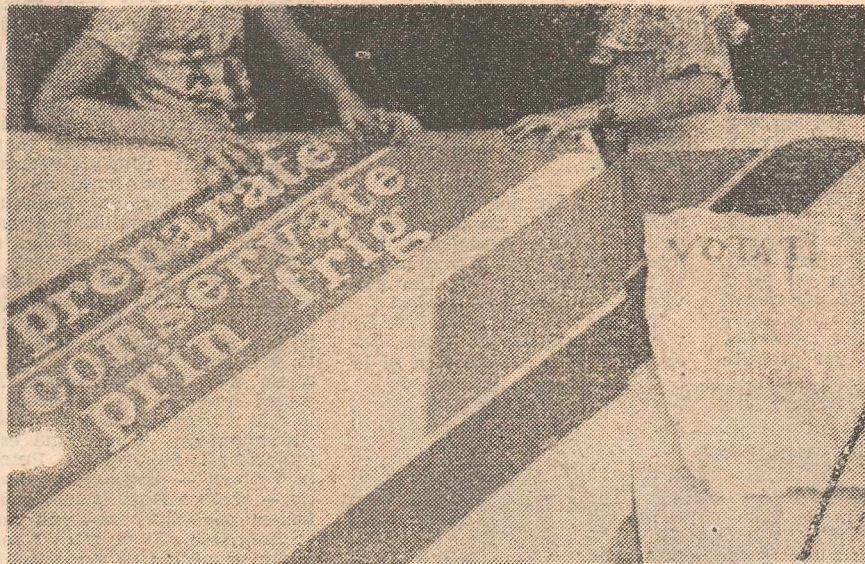
Un an de zile s-au judecat pentru cei 6 ani de pămînt pe care îl revendicau amîndoi. Legea i-a dat cîștig de cauză lui Vasile Sendroiu. Acesta aștepta executorul să-l pună în posesie. Cu 9 zile înainte, s-a apucat să-și sãne grădina. Inculpa pretinde că ea ardea niște mărăcini în curte, de aceea avea cana cu benzină. Cînd vecinul

s-a repezit cu sapa asupra ei, simțindu-se în pericol, a aruncat în el cu ce-a avut la îndemînă. Si cum el devenea tot mai agresiv, a luat și un tăciune din foc și i-l a aruncat în cap, după care a fugit în casă, de frică să nu vină după ea și s-o omoare. „Dumnezeu să mă bată dacă am știut că a luat foc, declară inculpa. Nici nu l-am auzit strigînd, pentru că nu aud bine, am avut o pareză. L-as fi stîns, cum să-l fi lăsat să ardă? Nu e adevărat că am mai vrut și anul trecut să-l dau foc, atunci aveam apă într-o cană.

voiam să-mi ud un pul-sor de nuc. Pentru că el, din răzbunare imi tumulise pulsorul de nuc, am aruncat și eu cu apa în capul lui. I-am scaldat, nimic altceva”.

N.R. Într-un proces care a urmat acestuia, litigiul dintre părți s-a stîns fără intervenția instanței. Reclamantul și-a retras recursul, îngrozit de cele auzite: „Domnule judecător, renunt, nu mai am nici o pretenție, să ia pîritul pămîntul, eu vreau să mor de moarte bună!”

VALERIA DORNEANU

Fotografie de ADRIAN FIDELI

Nou record matrimonial în România

(Soția-l poate fi și străbunică)

Ochi apoși, urduși, dinți de tirichea, miini mari, deformate de gută, mers tirîț, greoi. O cheamă ANASTASIA și e de părere că e bună și democrația la ceva. Lucru rar să auzi așa ceva despre democrația noastră. Dar coana Anastasia are motivele ei: „Bunăoară-zice ea — pe vremea lui Ceaușescu eu m-am dus la sfat, să mă cunun cu SANDU. Aia ne-au dat afară. Nu, că tu ești escroc, i-au zis lui Sandu. Vrei s-o iei pe femeia

asta din interes, ca să-ți faci buletin de București. Acu', uite că ne-am cununat și erau tot aia acolo și n-a zis unul nimic. Le-a pus democrația pîmîntul în gură și bine le-a făcut!”

A FOST O CUNUNIE în toată legea: cu schimb de verighete, cu masă festivă, cu invitați. De nimeni nu s-a ferit Anastasia, afară de cumnatul ei, un bătrîn demodat, care a știut că masa-i pentru pomenirea morților. Cum e complet surd, nu și-a dat seama ce se întîmplă. Ce i-a părut ei rău e că n-a cumpărat verighetele de aur la care au dreptul tinerii căsătoriți! Le-a avut pe cele de argint, de la prima ei cununie. De necrezut ce i s-au îngroșat degetele, abia i-a intrat verigheta pe cel mic. Și doar nici nu-i așa de bătrînă, abia a împlinit 81 de ani. Dacă n-ar fi avut reumatismul ăsta nenorocit, ar fi și dansat. Dar

lasă că a dansat Sandu și pentru ea, BIETUL băiat, bine că a ajutat-o Dumnezeu să-l ia cu acte, că tare-i bun și blînd. Cam tînerel, abia a făcut 36 de ani, dar ce-are a face, dacă în 7 ani n-a supărat-o niciodată?

EPILOG previzibil: De cînd s-a cununat, Anastasia spune că SANDU și-a onorat toate obligațiile de soț, mai puțin una, mai intimă, pentru care a adus soatei certificat medical. Aud însă că după un schimb prelungit de alte tandrețuri, junele ar fi intrat într-un „antoraj” de bur-laci cu care s-a deprins să tragă la măsca. Prevă-lîndu-se de ascendenții virștei, străbunica i-a aplicat o corecție pe măsura faptei lui antisociale: l-a altoit zdrăvan cu un rețetă, după care și-a făcut dormitor separat.

VALERIA DORNEANU

DREPTUL LA REPLICĂ

Stimată redacție, am citit cu tristețe și revoltă articolul apărut sub titlul „Sărmanele glez-ne ecriturile ale școlii de coregrafie” în nr. 1 din 8—14 ian. a.c. al revistei dumneavoastră. Ca absolventă mai veche a Liceului de Coregrafie și actuală profesoară doresc să-i aduc câteva adăugiri și rectificări, din punctul de vedere al unui profesionist și nu al unui privitor neavizat.

Mai întîi, instituția incriminată se numește Liceu și nu școală de vreo doi ani, confuzie care pune din start sub semnul îndoielii corectitudinea informațiilor și imparțialitatea atitudinii semnatei articolului, Oltea Mutulescu.

Intr-adevăr dotarea sa materială este dezastruoasă, dar aceasta nu se datorește „mafiei” conducerii, ci binecunoscutelor lipse de fonduri pentru construirea unui local adecvat. Ba mai mult, se trăiește de la an la an sub spectrul evacuării în stradă, căci în realitate Liceul de Muzică „Dinu Lipatti”, în a cărui clădire continuă să funcționeze, are nevoie și de sălile în care se desfășoară orele de balet. (Este notorie îngroparea temeliei construcției începute în 1976, în urma unor mișcări energice trasate cu mina de către Odiosul). Sint convinsă de bunele intenții ale trei Mutulescu de a sensibiliza opinia

publică și M.I.S. în privința urgențelor învățămîntului de artă, dar consider că nu denigrarea oamenilor și a instituției, zeflemeaua și improprietățile sunt căile cele mai potrivite unui scop atît de nobil.

Trepte și praguri

Începînd de anul trecut, elevii școlilor de artă susțin la trepte nu numai examene de specialitate ci și de limbă română și matematică. În condițiile în care absolvenții clasei a VIII-a au cel puțin 10 ore de specialitate pe săptămînă, efortul necesar pentru a face față subiectelor unice pe țară este considerabil. Numărul de locuri la trepte fiind limitat, concurența este acerbă, iar cei care se știu a nu fi fost pînă atunci în top se străduiesc totuși să pătrundă pe căi lăturale, pe considerentul că „am făcut atîtea sacrificii pînă acum, trebuie să mergem pînă la capăt” sau „unde s-o mai dau acum, că nici la carte nu-i bună?” etc. Să fie oare întîmplător faptul că dra Mutulescu este sora unei eleve care s-a împiedicat de primul prag în vara lui 1991, după ce ani de zile excela prin mediocritate? Etica profesională de ziarist n-o obligă să evite un subiect despre care nu poate scrie decît tendențios și pătimaș?

Portret al maestrului, pur și simplu

Cel mai birfit dintre pămînteni, directorul adjunct Constantin Marinescu, este într-adevăr o persoană contestată și controversată, ca orice personalitate. Om cu o mie de păcate, care vor atîrna probabil în istoria baletului românesc mai puțin decît renumele său de pedagog de excepție.

Să încercăm să privim și fața luminată a lui: faptul că nu a strălucit pe scenă nu-l împiedică să fie un profesor bun (cîți mari balerini devin și buni dascăli?); ca șef de catedră de peste două decenii prezența sa în comisiile de selecție și examene este nu numai necesară, ci obligatorie; cîștigînd cu timpul un statut și o statură profesională aparte, apare firesc să aibă cuvîntul decisiv la selecțiile pentru spectacole și concursuri; este în continuare în relații de bună colaborare cu prof. Ana Vălcu, a cărei origine după 1989; (în treacăt fie spus, doamna Vălcu este ea însăși un bun pedagog, are studii superioare, gradul didactic I iar lipsa de experiență scenică este o trăsătură comună marilor majorități a profesorilor titulari); este unul dintre puținii profesori a căror pasiune pentru balet nu s-a totit odată cu vechimea în muncă. Deținător al gradului I, profesorul Constantin Marinescu investește o mare cantitate

de efort, timp și chiar bani în pregătirea în special a tinerilor speranțe, susținînd ore de repertoriu suplimentare și punînd la bătaie mijloace proprii (casete, cameră video) pentru a suplini dotarea rudimentară a școlii; dacă și-a început cariera pedagogică prînd la anii mici, acum peste un sfert de veac, perfecționismul său și aspirația spre performanță l-au făcut să devină cu timpul incontestabil cel mai bun profesor de băieți din țară a avut școala românească de balet pînă în prezent. Absolvenții formați de el, nu întotdeauna prin metode foarte ortodoxe, duc faima țării pe marile scene ale lumii. E suficient să-i menționăm pe Gheorghe Iancu, George Postelnicu, Laurentiu Guinea, Mugur Valsami ș.a., cîștigători a prestigioase premii internaționale, mai cunoscuți peste hotare decît acasă. Cu ce drept deci își permite domnișoara Mutulescu să-l recomande să se limiteze la clasele de gimnaziu, cumva în baza calității dumisale de soră a unei eleve respinse și de persoană fără nici o competență în materie?; mă număr printre profesorii din colectivul actual (e-purat din fericire de la sine de „anti-clasiceni”) care subscriu afirmației profesorului Marinescu „Dacă plec eu, se dărîmă școala”. Într-adevăr, într-un colectiv stabil redus numeric, completat cu mulți colaboratori fluctuanți, domnia sa este sufletul și stilul liceului.

Gîste și lebede

Dra Mutulescu desfășoară cu generozitate date culese la gura sobei, oferite cu larghețe de binevoitori care, firește, „semnează anonim” de teama repercusi-unilor, putînd face sub acest paravan orice afirmații neverificabile. Multe sînt vechi, toate sînt unilaterale. „Oamenii de bine” au omis să-i spună că și în ultimii ani, în ciuda înăspri-rilor condițiilor de studiu și de trai, Liceul a dat lumii balerini de mare clasă, dintre care unii au fost angajați imediat după absolvire prin concurs la teatre ca Opera din Viena sau Komische Oper din Berlin.

Liceul de Coregrafie a fost și încă este o școală de elită cu miză profesională mare, ceea ce explică parțial înverșunarea și frustarea agresivă a nezbîrătoarelor rămase să privească scena din anonimatul sălii. O mină de diamante unde se cern tone de nisip pentru a descoperi o pictură brută care să merite a fi sfleuită de mina unui maestru bijutier. Iar ero-lul cu care copiii înfruntă vitregia frigului, a foamei și a privațiunilor de tot felul merită o prezentare către publicul larg mai binevoitoare decît aceea a unui articol plin de venin.

Vivia Săndulescu
lect. univ.
Academia de Teatru și Film

Redacției săptăminalului „Flacăra”

La data de 22 ianuarie a.c., revista dumneavoastră a publicat, sub semnătura domnului Mihail Gălățanu, articolul intitulat „Procuratura se joacă de-a „baba-oarba”, prin care se aduce la cunoștință opiniei publice nepăsarea organelor de procuratură și poliție ce a condus la tergiversarea cerceșilor într-un caz de abuz.

Din verificările efectuate, au rezultat următoarele:

În urma unei constatări tehnice, executată de ing. Drăgan Alexandru, Agenția pentru Supravegherea și Protecția Mediului Galați, a sesizat Procuratura locală Galați cu privire la faptul că numitul

Capsa Pavel a construit în mod ilegal un spațiu comercial în perimetrul parcului „Mihail Eminescu” din municipiul Galați.

Procuratura a constatat că, în speță, competența soluționării cauzei aparține Judecătoriei Galați, în litigiul aflându-se un act administrativ.

Domnul Drăgan Alexandru a revenit însă cu o sesizare la procuratură, pe care acest organ a înaintat-o Poliției Municipiului Galați, pentru efectuarea verificărilor.

S-a constatat, astfel, că numitul Capsa Pavel, la data de 27 martie 1991, a obținut de la Primăria municipiului Galați autorizarea de construcție nr.

2405, care îi dădea dreptul să amenajeze un spațiu comercial într-o zonă limitată cu Parcul „Mihail Eminescu”.

La baza acordării aprobării de construcție a stat și proiectul de construcție întocmit de Institutul de Proiectări Galați, în final realizându-se un spațiu comercial cu o suprafață de 160 m.p., cu un singur nivel.

Din cercetări nu s-au stabilit aspecte penale.

Documentele cu rezultatul verificărilor au fost înaintate de către poliție la Procuratura Locală Galați.

Seful Biroului de Presă al Inspectoratului General al Poliției

Lt. colonel
Nicolae Bucur

De la Ministerul Apărării Naționale

Domnului redactor-șef Ion D. Goia

În baza dreptului la replică, urmare a apariției în numărul din 8 ianuarie al revistei dumneavoastră a articolului „Regulamentele militare — ca pe vremea lui Ceaușescu”, vă rugăm să publicați următoarele:

1. Armata își desfășoară activitatea pe baza a numeroase regulamente, pe domenii de activitate, referitoare la pregătirea generală, de luptă, de specialitate și logistică militară. Acestea au fost elaborate în decursul a mai multor ani, iar schimbarea lor nu este o activitate simplă și de scurtă durată.

Structura, conținutul, forma, volumul și diversitatea prevederilor au cunoscut de la o etapă la alta modificări și îmbunătățiri. Între toate acestea, elementul esențial în conținutul regulamentelor îl constituie integrarea experienței și a necesităților armatei, ca element al sistemului social.

De sute și chiar mii de ani, regulile armatei și armata își păstrează specificul lor. Succesiunea unor activități, în concret algoritmul acestora în raport cu politica, își menține stabilitatea. Numai evoluția dezvoltării mijloacelor de luptă și noile concepții de instruire au influențat aplicarea unor modificări esențiale.

În vederea îmbunătățirii conținutului regulamentelor și punerii lor de acord cu transformările survenite în armată după decembrie 1989, au fost luate o serie de măsuri, printre care: depolitizarea conținutului acestora în prima parte a anului 1990, iar, ca etapă ulterioară s-a prevăzut, până în 1995 apariția unor noi regulamente generale și de luptă, instrucțiuni

și norme specifice armatei.

La nivelul Ministerului Apărării Naționale, comandamentelor și inspectoratelor s-au întocmit și aprobat planuri de perspectivă privind elaborarea regulamentelor militare, cu competențe de aprobare într-o concepție nouă, funcție de importanța acestora.

Pe baza unei metodologii bine definite s-au stabilit etapele de elaborare a noilor regulamente și instrucțiuni, prioritățile având regulamentele generale valabile pentru întreaga armată. Concomitent cu aceasta, s-a început elaborarea regulamentelor de luptă începând cu esaloanele cele mai mari. Este de subliniat faptul că unele dintre acestea care se referă la aspecte tehnice, vor avea, finalul elaborării în anul 1995.

În etapa actuală, în elaborarea regulamentelor se au în vedere prevederile noii Constituții a României, principiile doctrinei militare naționale aflate încă în curs de definitivare, Legea apărării, statutele cadrelor militare, Legea apărării civile și alte acte normative care urmează a fi prezentate Parlamentului și care vor oferi elemente de bază în întocmirea unei noi generații de regulamente.

2. În ceea ce privește nota intitulată: „Epilog la explozia unui avion” revăzută cu următoarele precizări rezultate din constatăriile Comisiei de cercetare care a analizat cauzele respectivului accident.

Cauza determinată a evenimentului de zbor o constituie greșala săvârșită de lt. col. Șurcu Cornel care pilota avionul; eroare gravă ce a

constat în darea comenzii de escamotare a trenului de aterizare în momentul desprinderii avionului, contrar prevederilor instrucțiunilor de pilotaj care precizează darea comenzii de escamotare a trenului de aterizare la înălțimea minimă de 10 metri; cauza favorizantă probabilă a evenimentului o constituie depășirea avionului cap de formație pilotat de lt. col. Șurcu Cornel, de către avionul coechipier, în procesul decolării.

Instructorul de zbor din misiunea respectivă a fost instructorul șef de zbor pentru aviația de vânătoare, care a avut o comportare remarcabilă ca instructor pe timpul evenimentului, cit și ca om după eveniment și lt. col. Șurcu Cornel știe aceasta.

Securitatea zborurilor nu-i dependentă de culoarea politică și nici de orinduirea socială, ea este direct proporțională cu valoarea investițiilor materiale și de inteligență.

Comisia de cercetare a evenimentului de zbor a propus următoarele măsuri: oprirea definitivă de la zbor a lt. col. Șurcu Cornel și numirea pe o funcție de personal nenavigant; neangajarea răspunderii materiale a lt. col. Șurcu Cornel.

Aceste măsuri au fost aprobate prin dosarul de cercetare a evenimentului de zbor, încheiat înainte de apariția textului din publicația „FLACĂRA” nr. 51. Nu a existat propunerea trecerii în rezervă a pilotului lt. col. Șurcu Cornel, acesta se află în prezent încadrat pe o funcție de personal nenavigant, în aceeași unitate.

Atât cauza cit și măsurile sunt absolut pertinente și adecvate cazului.

Biroul presă al armatei

SOTI după primele opt săptămîni de emisie

Postul independent de televiziune SOTI (Societatea pentru Organizarea unei Televiziuni Independente) emite din studioul central București (din Calea Olteniței 35-37, sector 4), din data de 9 decembrie 1991 și poate fi recepționat pe canalul 2 al Televiziunii Române, în zilele de luni până joi între orele 23-24.

Pentru prezentarea campaniei electorale în vederea alegerilor locale de la 9 februarie a.c. SOTI a primit spațiul de emisie cuprins între orele 20.30-21.30, în fiecare miercuri, joi și vineri pe canalul 2 al TVR.

Studioul electoral SOTI a găzduit până în prezent peste 55 de candidați aparținând:

- Candidați Independenți;
- Convenției Democratice;
- Frontul Salvării Naționale;
- Coaliției Forțelor Democratice;
- Grupării Ecologiste.

În cadrul aceluși program electoral SOTI a organizat două mese rotunde: la prima au participat lideri ai partidelor din cadrul Convenției Democratice, iar la a doua — cei trei candidați principali la funcția de Primar General al Capitalei.

De asemenea, SOTI

prin echipe de teren, a realizat interviuri cu candidați pentru alegerile locale în următoarele localități: com. Călugăreni, jud. Giurgiu, orașul Topolovani, jud. Argeș, com. Nucșoara, jud. Argeș și com. Corbi, jud. Argeș; Mangalia, jud. Constanța.

Bilanțul activității studioului SOTI până în prezent, însumează circa 40 ore de emisie, cuprinzând: programele destinate campaniei electorale, știri, reportaje, interviuri, documentare, emisiuni distractive etc.

Echipele de realizatori sunt formate, în cea mai mare parte din crainici, reporteri și operatori tineri, sub îndrumarea unei echipe de profesioniști de televiziune.

În finalul acestui scurt bilanț al activității Studioului SOTI, de la înființare și până în prezent, Comitetul Director SOTI dorește să aducă mulțumiri pline de recunoștință tuturor celor care și-au adus sprijinul lor în perioada de început a studioului: prietenilor SOTI din rîndurile opiniei publice, membrilor simpatizanți, organizației americane Internațional Media Fund, Fundației SOROS, compartimentului producție-video din cadrul Grupului pentru Dialog Social etc.

Ca un copil care începe să facă primii pași SOTI trebuie să-și găsească singur propriul echilibru, rămînînd în același timp (ca un copil bine educat) receptiv la influențele benefice ale unei colaborări constructive cu alte instituții și cu persoane particulare, care au posibilitatea de a face înregistrări video unor întîmplări și evenimente cotidiene.

În trecutul recent s-au făcut o serie de afirmații la adresa SOTI de către persoane particulare sau unui membru SOTI care nu reflectă fidel nici activitatea și nici principiile după care SOTI se ghidează.

SOTI ia în considerare toate opiniile și criticile și precizează că a fost și va rămîne în slujba societății civile.

COMITETUL
DIRECTOR SOTI

POȘTA REDACȚIEI

Grigore Dăncuș — com. Birsanu, nr. 62/A, jud. Maramureș: V-am expediat numărul solicitat.

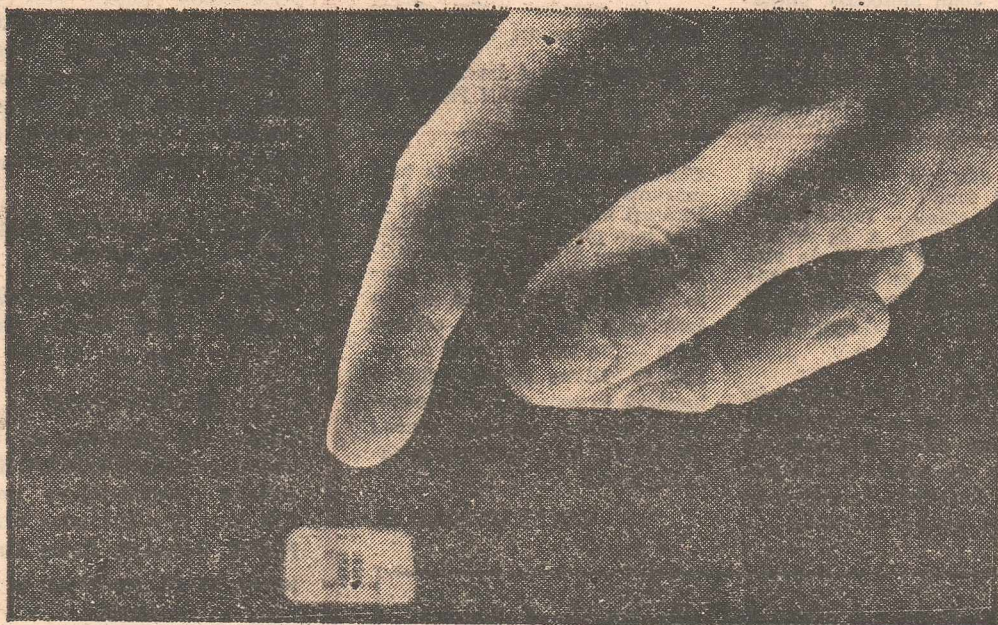
Gavril Borelanu — com. Poiana Teiului, jud. Neamț: Ce se întîmplă că nu primiți Almanahul „Flacăra”? Pur și simplu n-a apărut încă.

Gheorghe Modan — com. Obirșia, jud. Olt: De la Pitesti sintem informați că vi s-a eliberat certificatul nr. 47604/24.01.1992.

Dumitru Birău — Cîmpia Turzii, str. Nouă, nr. 12, jud. Cluj: Felicităm și noi personalul medical al spitalului din localitate pentru competența și devotamentul cu care se ocupă de sănătatea pacienților. Sperăm să recepționeze mesajul dumneavoastră de recunoștință și respect tot de cei pe care-i citati: Gh. Stăncioiu, Gavril Ludușan, Cristina Roșianu, Zoltan Nagy, Georgeta Moga, Marilena Lașes, Iosif Puia (medici), Silvia Ghia, Liliana Ghelmes, Ioana Ilea, Florentina Sibian, Cosmina Trifan, Doina Ludușan, Elena Oitean (asistente medicale).

ELENA GRECESCU

RANK XEROX™

**For office equipment
supplies and service**

RANK XEROX

Reprezentanța pentru România
Complex Hotelier București —
Corp D. Telefon: 12 00 53;
Fax: 12 00 54.

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Bd. Republicii nr.
64. Telefon: 14 81 25; Fax:
14 98 34.

ROMTEAM SOLUTION S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Str. G-ral Berthelot
nr. 35. Telefon: 14 43 73; Fax:
15 33 36.

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Brașov, Piața Teatrului nr. 2. Te-
lefon: 921/1 95 63, 921/1 90 52;
Fax: 921/5 02 64.

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Zalău, Str. Tudor Vladimirescu
nr. 34. Telefon: 996/1 58 81.
Fax: 996/1 58 81.

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer
Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8,
etaj 2. Telefon: 931/4 66 42.

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Ploiești, Str. Maramureș nr. 12.

Telefon: 971/2 47 17; Fax: 971/
2 68 68.

TOP EDGE Engineering S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Craiova, Str. Constantin Brân-
cuși nr. 5. Telefon: 941/7 65 30;
Telex: 4 12 84.

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Tirgu Mureș, Piața Teatrului nr.
12. Telefon: 954/1 66 44; Fax:
954/1 66 44.

APEL S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Arad, Str. Dragalina nr. 2. Te-
lefon: 966/1 52 31; Fax: 966/
1 89 28.

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Hunedoara, Str. Revoluției nr.
5. Telefon: 957/1 25 38 (132),
1 19 19; Fax: 957/1 19 19.

UNIVERSAL L.D. S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Iași, Șos. Păcurari nr. 34, bloc
555. Telefon: 981/6 47 69; Fax:
981/5 50 43.

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Suceava, Bd. 1 Mai nr. 10.
Telefon: 971/2 47 17; Fax:
971/2 68 68.

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (VI)

CHARLENE TILTON — CEA MAI INSUPORTABILĂ „NIMFĂ” A ECRANULUI?

A fost odată o fetiță blondă, fermecătoare, ce locuia într-unul din cartierele vechi și sărace ale orașului. N-a mai apucat să-și cunoască tatăl pentru simplul motiv că aceasta le-a părăsit pe amândouă (soția și fiica) de îndată ce fetița a împlinit două luni. Cu neștiute sacrificii, fetița a început să crească. Așa ar putea începe povestea actriței Charlene Tilton — căci, desigur,

sit să-și plătească sedintele unui curs de dans, pe care l-a urmat incintată. Știa că trebuie să răzbească, să recupereze și să-și deschidă treptat noi orizonturi. Nu s-a îndoit niciodată de reusita care avea să o aștepte într-o zi anume. Bineînțeles, nu a putut anticipa că șansa îi va suride chiar într-una din serile obișnuite de la liceu, unde tocmai susținuse câteva probe artistice. Avea doar

despre aceasta este vorba. Timp îndelungat, ea a știut să-și disimuleze solitudinea și să treacă senină peste neîmplinirile greutăți materiale, vișind în taină la propriul idol al cinematografului: Marilyn Monroe. Aceasta poate și pentru faptul că orașul său natal a fost chiar mirificul Hollywood și mai ales pentru că locuința modestă a mamei sale se afla la doi pași de studiouri. Un lucru însă e limpede: Charlene a fost conștientă de la început că fiecare e responsabil vizavi de propriul noroc! Dru-mul său către cariera ulterioară, suficient de accidentat, a început în spatele teștelei unui magazin ordinar, în care Charlene s-a văzut nevoită să lucreze ca vânzătoare o bună bucată de vreme; trebuia să-și ajute mama să o scoată împreună la capăt lună de lună. Din puținii bani rămași, a reu-

sit să-și plătească sedintele unui curs de dans, pe care l-a urmat incintată. Știa că trebuie să răzbească, să recupereze și să-și deschidă treptat noi orizonturi. Nu s-a îndoit niciodată de reusita care avea să o aștepte într-o zi anume. Bineînțeles, nu a putut anticipa că șansa îi va suride chiar într-una din serile obișnuite de la liceu, unde tocmai susținuse câteva probe artistice. Avea doar

recunoscută pentru capriciile, răzgielile, flirturile și aventurile sale indecise, Charlene a construit — grație propriului ei talent — un personaj remarcabil. În perioada imediat următoare, a devenit un adevărat „sex-symbol” pe întreg cuprinsul S.U.A., concurend cu alt star sexy de talie internațională, Farrah Fawcett, supranumită „frumoasa americană”. Mica „nimfă” a acaparat în scurtă vreme copertile marilor reviste, radioul, televiziunea, clip-urile video. Cum să fi rezistat această inocență senzuală și provocatoare, în fața marilor tentații? În douăzeci de ani de viață, a determinat-o să fie prudentă. „Există multe similitudini între viața noastră — afirmă Charlene vorbind despre Marilyn, Asta fiindcă as putea să sfârșesc și eu ca ea. Am citit și vizionat multe, cunosc absolut totul despre ea. Ar fi absurd să nu învăț și din greșelile ei. Am înțeles cit de simplu e ca cineva să profite de tine, pur și simplu!”

Charlene nu s-a împotrivit să devină „sex-symbol”, ci doar că a dorit să controleze fenomenul. De pildă, atunci când i s-a propus să pozeze pentru un poster cu sînii goi, refuzul său a fost categoric. Abia a în-cuviințat să apară în bikini! Replica sa a fost suficient de tăioasă: „Marilyn n-a avut nevoie să se afișeze goală. Ea pur și simplu emana senzualitate fără a fi nevoită să recurgă la accente obișnuit-vulgare. Chiar dacă a pozat unor fotografi și goală (cu titlu de excepție!) n-a făcut-o decît din excentricitate!” John Mercedes, impresarul micuței Charlene, îi împărtășește pe deplin părerea. El a fost cel care a descoperit-o de fapt, cînd, după terminarea

serialul Disney. Charlene urma să se reîntoarcă la munca de jos. John i-a găsit rapid un nevisat angajament: „piatra de încercare” din „Dallas”. Producătorul Lorimar a strîmbat din nas a refuz: „Nu are experiența necesară pentru un asemenea rol!” — a conchis acesta. Charlene a avut tăria de a-l contrazice: „Dacă îmi veți da șansa, vă voi ului!” Se pare că n-a greșit îndrăznind. În momentul în care a primit rolul, a rămas impresionată de distribuția cu care avea să se „confrunte”: „Aveam, în sfîrșit, ocazia de a lucra cu talente recunoscute — își amintește și azi cu plăcere Charlene Tilton. Munca de-a lungul stagiunilor din „Dallas” a fost uneori epuizantă. Pînă și plînsul din timpul filmărilor îmi era autentic. Lacrimile erau lacrimi 100 la sută! Au fost momente cînd mă confundam alevea cu Lucy, mai ales cînd ea era înconjurată de dragostea și afecțiunea care mie în general mi-au lipsit!”

Producătorii au știut să o conducă pe Lucy (adesea insuportabilă tuturor) din perimetrul adolescenței turmentate de entuziasm și aventură, către statutul de femeie tină, apăsantă, însă cu mult mai echilibrată. „Cariera înseamnă totul pentru mine” — declară Charlene radioasă. Vreau să conving, să devin o celebritate, să torn filme pînă la moarte! Vreau să scriu, să călătoresc, să cînt, să fac toate nebuniile!” La 20 de ani, Charlene Tilton abia își începea cariera. Un început de bun augur, „savurat” încă săptămînal de majoritatea telespectatorilor.

— în numărul viitor, „Steve Kanaly sub masca tandreții” —

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL ■

care nu dau rod — Nimeni și nimic în fond! 7) Durată cu mai multe etape — Intrat într-o poziție de pat. 8) A da de lucru apărării. 9) Unități de stat comunal — A se pregăti pentru descărcare. 10) Ochii unei care nu se uită — Legătură de chel (așa, în mare!)

VERTICAL: 1) Reflectoare în nocturnă — Cel mai mic multiplu comun (abr.). 2) Panopticul figurilor de ceară — Foarte mult. 3) Constituie un mijloc de tratament pentru sterilitate —

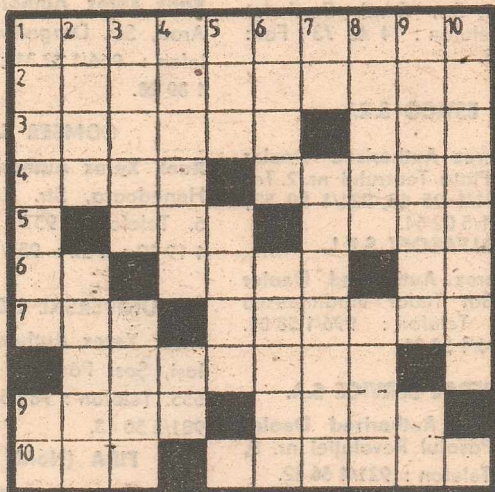
Contrazis fățiș. 4) Luați la bani mărunti — Epave la fund! 5) Picături în oceanul eternității — I se pun pirostriile. 6) Invitație la dans — Tip de tragere dirijată. 7) Trecute în față din spate! — Casă bătrînească de la țară (pl.). 8) Poartă... aeriană (pl.). — Nu iese cu nimic în relief. 9) Divan ad-hoc (într-o ipostază turcească!) — Începutul și sfîrșitul într-un adaos! 10) Un fel de a se reuni în familie (fem.).

COLEA HERESCU ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

ANTICIPATIE; CONCOMITENT; TA; INITIALE; UPA;
T; APT; R; AT; PIERI; ON; LEI; NS; ROBI; I;
AVUTIE; IT; TT; RU; M; ORA; ARIE; A; LEST;
TERMINAT; IE; INCIPIENTE.

PRESTIDIGITATIE

ORIZONTAL: 1) Profesor secundar. 2) Facultate de limbi romane. 3) Blocat în corzi — Dragoste de țigancă. 4) Birlogul lupilor — Cauza formării iz-

voarelor termale. 5) Repriză de joc — Vitrina noutăților, cu articole inedite de fiecare dată (ad litteram!). 6) Semnal tip C.F.R. la intrarea în tunel! — Viile

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

REDACȚIA: Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoiu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drep-turile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Pășarin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin RÔMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Grivitei nr. 64-66, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București